

Κάθε καλοκαίρι τὰ ἴδια. Φωτιές, καταστροφές, ὑπόνοιες ὅτι οἱ καταπατητές οικοπεδοφάγοι θὰ τοιμεντώσουν καὶ θὰ χτίσουν τὰ καμμένα τὸν χειμῶνα. Ὅλοι εἶναι περίλυποι, σκεπτικοὶ καὶ παρνεύουν τὸν φυσικό, οικολογικό τρόπο ζωῆς, τὴν ἀγάπη στὰ δάση, πού ὅμως χάνονται. Ὁλόκληρη αὐτὴ ἡ ψευτοφιλολογία τῶν «καμμένων» εἶναι πιά μιά γνωστή, βαρετὴ, νοσηρὴ κατάσταση. Πρὶν 45 περίπου χρόνια ὁ Κόντογλου ἔγραφε γιὰ τὴν τοιμεντούπολη τῆς Ἀθήνας καὶ τὸν παράδεισο δίπλα.

Αὐτὴ ἡ ἀπόσταση μᾶς βοθᾷ νὰ καταλάβουμε τί ἔγινε —τί κάναμε ἐμεῖς— ὁ παράδεισος καὶ πόσο τὰ λόγια τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν ὑπευθύνων μοιάζουν μὲ ἐπικήδειους δαῶν καὶ ἐγκαινία μεγαλοουπόλεων.

Ἡ εὐλογημένη πλάση. Περπατώντας στὴν ἐξοχή

Ἡ εὐλογημένη πλάση. Περπατώντας στὴν ἐξοχή. Ὡ! Αὐτὴ ἡ βουή πού βγαίνει ἀπὸ κάθε μέρος τῆς πολιτείας, ἀκόμα κι ἀπὸ τὸ πῶ παράμερο! Πῶς ταραῖζει τὴν ψυχὴ μας καὶ τὴ ζαλίζει καὶ δέν τὴν ἀφήνει νὰ ξεκουραστεῖ! Γύρω μου οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, τ' ἀδέλφια μου, χαίρουνται μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀνακατωσοῦρα, καθάλλικε-μένω ἀπάνω σὲ κάποιες μηχανές πού μοιάζουν μὲ τὰ τέρατα τῆς Ἀποκαλύψεως, μὲ κείνες τὶς ἀκρίδες πού εἶχαν θώρακες σιδερένιους καὶ οὐρές σάν τοῦ σκορπιού, καὶ μὲ δράκοντες φοβεροὺς καὶ διάφορα θηρία πού μουγκρίζουν καὶ βγάζουν οὐρλιάσματα φοβερά. Μπουχός καὶ κουρνιαχτός ἀνεβαίνει στὸν οὐρανό. Ὁ ἥλιος φαίνεται σάν σακκὶ τρίχινο, καὶ τὸ φεγγάρι σάν ματωμένο κεφάλι κάποιου πεθαμένου. Κι ἀπὸ κάτω ἀπ' αὐτὸν

τὸν φαρμακωμένον οὐρανό, πού εἶναι σάν φούρνος καπνισμένος, κάθεται καταπλεκωμένη ἡ πολιτεία, ἡ ἀμαρτωλὴ Βαβυλώνα, σάν μιά μεγάλη σφηγκοφωλιά, πού μουγκρίζει καὶ θρυχιέται, κατοικητήριο βασανισμένων ἀνθρώπων, πού φτιάξαν οἱ ἴδιοι αὐτὸ τὸ φρικτὸ κλουβί, καὶ τόχουνε γιὰ καύχημα, οἱ δυστυχημένοι. Δέν εἶναι μοναχὰ τούτῃ ἡ ἀπ' ἔξω ταραχὴ, μὰ κι ἡ ἀπὸ μέσα, ἡ ταραχὴ πού ἔχουνε οἱ ψυχές κι οἱ διάνοιες, πού θαρρεῖ κανένας πῶς βρίσκεται στὸν πύργο τοῦ Βαβέλ. Σύγχυση στὰ μυαλά, στίς καρδιές, καὶ στίς γλώσσες.

Μιά μέρα, πῆρα τὰ μάτια μου κι ἔφυγα ἀπὸ τὴ Ναβαθία. Ὅπως ἔφευγα, μὴδὲ γύρισα νὰ δῶ κατὰ τὴν πολιτεία, πού ἦτανε βουλιαγμένη μέσα στὴν ἀντάρα. Ὑστερα ἀπὸ πολλές ὥρες, θρέθηκα σ' ἓνα βλογημένο μέρος, κατὰ τὰ Μεσόγεια.

Ἡουχία! Εὐλογία Κυρίου καὶ ἔλεος! Εἶπα νὰ πέσω χάμω καὶ νὰ φιλήσω τὸ χῶμα, τὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας! (...)

(...) Οἱ παπαροῦνες πλουμίανε τὰ χωράφια μὲ τὸ χαρούμενο κέντημά τους. Τὰ χαμομήλια μοσκοβολούσανε, μαζί μὲ τὴ ρήγανη καὶ μὲ τὸ θυμάρι. Παράδεισος ἀληθινός ἦτανε ὅλη ἡ πλάση! Ἐδῶ κι ἐκεῖ φαινόντανε ξερολιθιές, κι ἀπάνω τους, κι ἀνάμεσα στίς σκόρπιες πέτρες πού κειτόντανε στὰ μέρη πού ἦτανε γκρεμισμένες, λουλουδάκια μικρά-μικρά, φιλοκαμωμένα, φυτρώνανε μαζεμένα καὶ τὶς στολίζανε, γιὰ νὰ μὴν εἶναι παραπονεμένες. Τὶ ἐξαισία χρώματα εἶναι αὐτά! Ποῦ βρίσκονται μαθές σὲ κείνα τὰ ἀπάτητα μέρη, πού τὰ δέρνει ἡ μπόρα, τὸ κρύο καὶ τὸ λιοπύρι! Κι ὁ ἴδιος ὁ Θεός πού τῆπλασε, κι ἐκεῖνος δέν τὰ θαύμασε κι εἶπε πῶς μὴδὲ ὁ Σολομώντας δέν ντύθηκε σάν ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ μικρά λουλουδία;

ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΤΟΥ Κ. ΚΑΛΧΑ

Ἡ ἐξοχή τοῦ Φῶτη Κόντογλου

Ὅλα ὅσα μὲ τριγυρίζουνε εἶναι εὐφρόσυνα, ἀγαθὰ, ἀθῶα καὶ βλογημένα. Ἡ ψυχὴ μου εἶναι γεμάτη ἀπὸ κατάνυξη, καὶ λέγω μέσα μου τὰ λόγια τοῦ προφήτη Ἡσαΐα: «Εὐφράνθητι, ἔρημος διψῶσα, ἀγαλλιάσθω ἔρημος καὶ ἀνθεῖτω ὡς κρίνον».

Ἐδῶ κι ἐκεῖ φαίνεται κανένα καλύθι, ἥσυχο καὶ σιωπηλό, λές κι εἶναι κι αὐτὸ κανωμένο ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ. Γαῖδουράκια βοσκάνε καὶ χαίρουνται τὴν πλάση, ζωντανὰ εἰρηνικά καὶ βλογημένα. Σ' ἓνα μέρος θρικόκεται κι ἓνα παλιὸ πηγάδι, πλακοστρωμένο, κι ἓνας τσομπάνης ποτίζει τὰ πρόβατά του μέσα σὲ κάτι γοῦρνες, σκαλισμένες στὸν θράχο, καὶ σ' ἄλλες πού εἶναι σκαμμένες σὲ κάτι χοντρά δέντρα.

Ὅλα μὲ καλοῦνε νὰ πάγω κοντὰ τους, ὅλα εἶναι σάν ἀδέρφια μου, σάν συγγενάδια μου. Πηγαίνω σ' ἓνα σεβάσιμο δέντρο, ἓνα ἄριστον νάρι, καὶ ξαπλώνουμαι στὸν ἴσκιό του. Ὅπως εἶμαι ἀνάσκελος, κυττάζω τὰ στριμμένα κλαριά του, τὰ σκληρὰ φύλλα του, πού μ' ἀποσκηπάζουνε, καὶ λέγω μέσα μου: «Ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοιμηθῆσομαι καὶ ὑπνώσω».

Κοντὰ μου εἶναι φυτρωμένα σκεῖνα, ἀσπάλαθρα, ἄγριες τριανταφυλλιές, Τὶ ἐξαισία χρώματα εἶναι αὐτά! Ποῦ βρίσκονται μαθές σὲ κείνα τὰ ἀπάτητα μέρη, πού τὰ δέρνει ἡ μπόρα, τὸ κρύο καὶ τὸ λιοπύρι! Κι ὁ ἴδιος ὁ Θεός πού τῆπλασε, κι ἐκεῖνος δέν τὰ θαύμασε κι εἶπε πῶς μὴδὲ ὁ Σολομώντας δέν ντύθηκε σάν ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ μικρά λουλουδία;

γῆματα. Ὡ! ἀθωότητα! Ὡ ἀπλότητα! Ὡ βλογημένη πλάση τοῦ Θεοῦ! Μὲ δάκρυα κυττάζω τὸ κάθε τι ἀπὸ τὴ μυστικὴ γιορτὴ σου, πού εἶναι κρυμμένη ἀπὸ τὰ πονη-

ρά τὰ μάτια. (...)

(...) Πῆρα τὸ μονοπάτι καὶ σὲ λίγο εἶδα ἓνα ἀρχαῖο ρημοκκλήσι, τριγυρισμένο ἀπὸ μιά ψηλὴ μάντρα, πού εἶχε μέσα κυπαρρῖσια κι ἓνα μεγάλο πεῦκο στὴ μέση. Μέσα στὰ θεριεμένα χορτάρια, κειτότανε μίαν ἀρχαία κολόνα καὶ μίαν ἀπελέκητη μυλόπετρα. Μπῆκα μέσα στὴν ἐκκλησιά σκύθοντας, γιατί ἡ πόρτα ἦτανε χαμηλὴ, κι ἔκανα τὸν σταυρό μου. Ψηλά, μέσα στὸν κουμπέ, πού ἔμοιαζε σάν ἀνεμόμυλος, ἦτανε ζωγραφισμένος ὁ Παντοκράτορας, μαδημένος ἀπὸ τὴν πολυκαίρια, ἀφοῦ στέκεται ἐκεῖ ἀπάνω χίλια χρόνια. Στάθηκα κάμποση ὥρα, κι ἔκανα τὴν προσευχὴ μου.

Μύγα δέν πετοῦσε.

Ἀπὸ κεῖ τράβηξα κι ἔφταξα σὲ μιά τερπνὴ τοποθεσία, λεγόμενὴ Λαμπρική. Ἐκεῖ βρίσκεται ἓνα ἐξαισιο μοναστηράκι, τριγυρισμένο μὲ μιά μεγάλη μάντρα, πού εὐωδιάζει ὁ κήπος τῆς Ἐδέμ. Κατὰ τὸ ἀνατολικὸ μέρος τῆς εἶναι χτισμένες τρεῖς ἀρχαῖες ἐκκλησοῦλες, χαμηλές καὶ κολλημένες μεταξύ τους, ὥστε νὰ κάνουνε μιά ἐκκλησία. Μπαίνοντας μέσα,

εὐφραίνεσαι καὶ γεμίζει ἡ ψυχὴ σου κατάνυξη ἀπὸ τὴ μυστικὴ ὄψη πού παρουσιάζει αὐτὸ τὸ ἁγιασμένο κτίριο. Οἱ τοῖχοι εἶναι καταστολισμένοι ἀπὸ ἀγιογραφίες ζωγραφισμένες κατὰ τὸ 1780, ἀθῶα καὶ σεμνόχρωμα ἔργα κανωμένα ἀπὸ εὐλαθικά καὶ ταπεινά χέρια. Στὴ σειρά βλέπεις τρεῖς κόγχες μὲ τρεῖς Πλατυτέρες, τριγυρισμένες ἀπὸ τοὺς Προφῆτες. Τὰ ζωγραφισμένα θουνά εἶναι ὅμοια μὲ τὰ

θουνά πού εἶναι ἀπέξω, οἱ ἴδιοι χρωματισμοί, ἡ ἴδια ἁγιασμένη γλυκύτητα. Τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου ἀναπαύεται, σάν τὸν φτωχὸ τὸν Λάζαρο στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ἀβραάμ. Οἱ ἅγιες Τράπεζες λάμπουν ἀπὸ τὶς καθαρὲς κεντημένες ποδιές, καθὼς κι ὅλα τὰ τῆς ἐκκλησίας. Ἐκεῖνο τὸ ταπεινὸ ἐκκλησάκι εἶναι σάν χρυσοπλάκωτος πύργος κι ἡλιοστάλακτος θρόνος. (...)

(...) Κατὰ θεῖα οἰκονομία βρέθηκε στὸ μοναστήρι ἓνας ἀγαθὸς λευίτης ἀπὸ τὸ Κορωπί, γνώριμὸς μου, πού ἀγαπᾷ τὰ μοναστήρια καὶ τὰ ἐρημοκκλήσια καὶ ψάλαμε τὸν ἔσπερινό μὲ τὰ ἀναστάσιμα στιχηρά τοῦ Πάσχα, «Πάσχα

ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται», καὶ τὸ δοξαστικὸ «Ἀναστάσεως ἡμέρα καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει». Ἔτσι ἡ ὥρα τελείωσε μὲ πνευματικὴ γαλήνη καὶ ἀγαλλίαση. Ὁ ἥλιος βασίλευσε καὶ τὸ κοκκινωπὸ φῶς του ἔθαψε τὶς ἀρχαῖες τοιχογραφίες σάν πνευματικὸς οἶνος.

Κοκκινίζει κι ἡ δάφνη τῆς Ἀναστάσεως πού στολίζει ἀκόμα καμαρωτὴ τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας.

«Ἐν τῷ φωτὶ τῆς δόξης τοῦ προσώπου σου, Κύριε, πορευόμεθα εἰς αἰῶνα. Ἀλληλουῖα».

Αὐτὰ τὰ ἐκτενῆ ἀποσπάσματα τοῦ μακαριστοῦ κυρ-Φῶτη εἰς ἀνάμνησι τοῦ τί ἔγιναν τὰ Μεσόγεια μὲ εὐθύτην ὄλον.

Ἀπὸ παράδεισος νέα Βαβυλώνα, πού κάθε λίγο καίγεται, γιὰ νὰ χτιστεῖ κι ἄλλο, ὅπου νὰ φύγει καὶ τὸ τελευταῖο πετούμενο ἀπ' τὸ τελευταῖο δέντρο καὶ τὰ παιδιά νὰ βλέπουν τὶς μαργαρίτες σάν νὰ εἶναι βίδες.

Ἦδη ἡ Ἀρχαιολογία εἶναι πῶ κοντὰ στὸ κείμενο τοῦ κυρ-Φῶτη, παρά ἡ Λογοτεχνία. Ἀπόδειξη τοῦ πόσο τὸ Νεοελλαδιστὴν εἶναι πέρα ἀπ' ὅσα ὁ κυρ-Φῶτης μνημονεύει μὲ λαχτάρα πνευματικὴ καὶ ὄχι μὲ Φαρισσαϊσμὸ, ὀχλαδερφισμό καὶ προσποίηση.

Σὲ λιγότερο ἀπὸ μισὸ αἰῶνα καταστρέψαμε τὴν παραδεισένια Φύση τουλάχιστον δύο ἢ τριῶν χιλιάδων χρόνων. Ἄν μέσα μας εἶχαμε τὸν Παράδεισο, θὰ γινόταν αὐτὸ; Ὅσα κερὰ καὶ ἂν τάζουμε ἢ ἀνάβουμε, ὅσα κηρύγματα λέμε ἢ ἀκοῦμε, τὰ γεγονότα μὴνὰ τους ἀποδεικνύουν πόσο ἀλλοῦ εἶναι τοῦ κυρ-Φῶτη ὁ Παράδεισος ἀπὸ τὴ δική μας κόλαση.

Τα σχολιανὰ τους

- Εορτάστηκε με τὸ σύνθημα της ἐπέτειος της ἀποκατάστασης της Δημοκρατίας.
- Τὴν παράσταση ἐκλήψε ο Little Alexis με τὴ life style εμφάνισή του. Τὸν ζήτησε ἡ τὸν καμάρωσε ο Καρτζαφῆρης, θα σας γελάσω.
- Με τόσα ετερόκλητα στοιχεία που ἐχει μαζέψει ο Συνασπισμός, δὲν θυμίζει κόμμα, ἀλλὰ πολυκατάστημα.
- Τὴν ἐπομένη του εργατικοῦ ατυχήματος καὶ τοῦ θανάτου τῶν εργαζομένων στο Πέραμα, μόνο ο «Ριζοσπάστης» καὶ ἡ «Αυγὴ» εἶχαν τὸ θέμα πρωτοσέλιδο. Οἱ ὑπόλοιπες ἐφημερίδες ξανά καὶ ξανά εἶχαν τὸν φωνιὰ του Σεργιάνοπουλου. Ο καθεὶς καὶ οἱ προτεραιότητές του.
- Ἐχοῦμε πάντως μιά ευέλτι-

- κτη κοινοβουλευτικὴ δημοκρατία. Ὅταν ἓνας βουλευτὴς δὲν κάνει, τὸν ἀλλοῦμε με ἄλλον. Ὅσο γιὰ τὸν Πηλίστατο —τηλεοπτικὰ— κ. Μανώλη, τουμπεκὶ ψιλοκομμένο ο καμπόσος.
- Ξανακαίγεται φέτος ἡ Εὐρώπη. Σὲ ἀπευθείας σύνδεση πάντως.
- Μέρη δόξας γιὰ τὴν ἀνακύκλωση σκουπιδιών. Πρωταγωνιστεῖ ἡ τηλεόραση.
- Νέα μεγάλη ἐπιτυχία τῆς κρατικῆς τηλεόρασης! Ἀντὶ μερικῶν ἐκατομμυρίων μόνον, ἐξασφάλισε γιὰ τὴ νέα τηλεοπτικὴ χρονιά τὴ μετάδοση νέων ἐπεισοδίων ἀπὸ τὴν Disney.
- Ἐάν δὲν ἤμασταν —λέμε τώρα— οἱ ἰσχυροὶ τῶν Βαλκανίων, πῶς θα μας φέρναν οἱ

- Σκοπιανοί;
- Ἡ χώρα στα χέρια τῆς ΟΝΝΕΔ!
- Γύρω στο ἓνα ἐκατομμύριο ευρώ —μόνο!— ἐκεῖ στὴν ἀκρὴ ο ὑπουργὸς Τουριστικῆς Ἀνάπτυξης. Μας παρηγορεῖ ὡστόσο, πού πῶς του νεαροῦ τῆς ηλικίας του, ἐκεῖ χρόνονα αὐξήσει τις ἀποταμιεύσεις του.
- Ὅπως ἐδείξε καὶ ἡ δημοσιοποίηση τῶν δηλωμένων ἀπὸ τοὺς κοινοβουλευτικοὺς περυσιακῶν στοιχείων, ἡ πολιτικὴ εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐνασχόληση τῶν πλουσίων. Οἱ ἀμπιλοῦτοι προτιμοῦν τὴν ἐνασχόληση μὲ τις ἐργοθεραπείες του Δημοσίου.
- Ἐλλὰς Ἐλλήνων Ξενοδόχων! Το τουριστικὸ πλεονέκτημα τῆς χώρας εἶναι οἱ ὀρδὲς τῶν ἀθλοσθαιστικῶν. Live

- your myth...
- Φαιδρὴ γιὰ ἀκόμη μιά φορὰ ἡ εικόνα τῆς Ἐλληνικῆς Αστυνομίας, πού ἀνέχεται αξιωματικοὶ τῆς νὰ περιφέρονται, δίκην μαϊντανού, στα τηλεοπτικὰ παράθυρα κορδακιζόμενοι, ἐπειδὴ ἔκαναν —ὅταν κάθουν— τὴ δουλειά τους.
- Το πρόβλημα στίς δύο πρώτες βαθμίδες τῆς Ἐκπαίδευσης ἦταν τὰ θρησκευτικὰ. Τώρα πού λύθηκε, θα διαπρέψουν μεφάρια καὶ διδάκτορες.
- Ἡ στήλη προτείνει —για τοὺς ἴδιους λόγους μὲ τὰ θρησκευτικὰ— νὰ γίνῃ προαιρετικὸ καὶ τὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας. Καὶ στο ἄμεσο μέλλον νὰ γίνῃ προαιρετικὸ καὶ τὸ Σχολεῖο. Νὰ ζήσουν καὶ οἱ φροντιστές.
- Στο παιδί μου δὲν ἀρέσουν

- τὰ Μαθηματικά. Μπορὼ μὲ μιά υπεύθυνη δὴλωση νὰ τὴν ἀπαλλοτρώω ἀπὸ τὴ βιάσανό τους;
- Ἀντιδράσεις εἶχαμε στο σχόλιό μας γιὰ τὴ συνοδικὴ πρόταση γιὰ μοναστηρὶ-φυλακή. Μὲ τὸ συμπάθειο κιόλας, ο

- Χριστὸς κι οἱ Ἀπόστολοι πού φυλακίζονταν;
- Ἡ στήλη εὐχεται οδοψύχως καλὴ ἀνάρρωση στὸν ἀδ. Θ. Κουρταλῖδη, τὸν ὁποῖο περιμένουμε ἀπὸ Σεπτέμβριο καὶ πάλι κοντὰ μας.
- Ραντεβού τὸν Σεπτέμβριο.

Ἄγγελος Δακουτρός

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

Δέχεται με ραντεβού:
Ζυμπρακάκη 59, Κ. Πατήσια
(πλησίον ηλεκτ. σταθμοῦ Αγ. Νικολάου)
Τηλ.: 210.8310.210, Κιν.: 6944.2347.83

Περί της αργίας της Κυριακής

του Απόστολου Παπαδημητρίου

Η σκέψη για κατάργηση της αργίας της Κυριακής δεν είναι πρόσφατη, αν λάβουμε υπ' όψιν την κατά καιρούς ενασχόληση των ΜΜΕ με το θέμα και την από ετών νομοθετική κατάργησή της στους παραθεριστικούς οικισμούς κατά την περίοδο αιχμής της παραθεριστικής περιόδου.

Το θέμα εξετάζεται από τους εμπλεκόμενους φορείς στην οικονομική του βάση και μόνο. Έχουμε γράψει και άλλες φορές ότι τα πολιτικοκοινωνικά συστήματα που επινοήθηκαν και αναπτύχθηκαν στη Δύση, καθώς είναι θεμελιωμένα σε υλιστικές ιδεολογίες, ερμηνεύουν και αναλύουν τα πάντα με πρωτεύον κριτήριο την οικονομία. Ήδη από το τέλος του προηγούμενου αιώνα, μετά την κατάργηση του κόσμου που αποκλήθηκε του «υπαρκτού σοσιαλισμού», προβλήθηκε η ηλεγμένη από τους υπερμάχους της «φιλιλεύθερη οικονομία» ή «οικονομία της αγοράς» ως πανάκεια για την επίλυση των οικονομικών προβλημάτων όλων των χωρών της γης. Το κράτος αποδυναμώθηκε σταδιακά από τις εξουσίες του, ιδιαίτερα τις επιχειρηματικές, με τη μομφή του κακού επιχειρηματία και οικονομικοί όμιλοι γιγαντώθηκαν, με τη διαδικασία των συ-

κωνεύσεων, ώστε αυτοί στην πραγματικότητα να ασκούν την πολιτική δια των εντολοδόχων τους πολιτικών!

Το πού οδηγήθηκε η οικονομία διεθνώς σε διάστημα μικρότερο της εικοσαετίας από την κατάρρευση του αντιπάλου προς τον καπιταλισμό δέους, είναι εμφανέστατο ακόμη και στους ελάχιστοι κατέχοντες το άθλιο παιχνίδι της οικονομίας. Ακρίβεια, ανεργία, αδυναμία μικροεπιχειρήσεων και, κατά συνέπεια, μείωση της αγοραστικής δύναμης ευρέων στρωμάτων του λαού συνόδευσαν την εκποίηση της κρατικής περιουσίας στους ιδιώτες, τα κέρδη των οποίων γιγαντώθηκαν. Σε αντίθεση με την πολυδιαφημισθείσα ωφέλεια εκ του ανταγωνισμού, είμαστε μάρτυρες συμπαγών των οικονομικών ισχυρών, υπό το απλανές βλέμμα του ανίσχυρου θεσμικά κράτους, για τον έλεγχο της αγοράς σε βάρος τόσο των παραγωγών, όσο και των καταναλωτών. Και όπως αναγνωρίζει κάθε εχέφρων, είμαστε ακόμη στην αρχή.

Το επιχείρημα των πολιτικών που πιέζονται να θεσμοθετήσουν την κατάργηση της Κυριακής αργίας είναι η εξυπηρέτηση των «πολιτών-καταναλωτών»! Στην πραγματικότητα, δια του μέτρου αυτού οι οικονομικά ισχυροί σκοπεύουν να επιφέρουν το τελειωτικό πλήγμα στους μικροεπιχειρηματίες. Το διαπιστώσαμε αυτό από τότε που οι ιδιοκτήτες πολυκαταστημάτων πέτυχαν διεύρυνση του ωραρίου λειτουργίας αυτών κατά τις εργάσιμες η-

μέρες. Οι «μικροί» αναγκάστηκαν να τους ακολουθήσουν στο εξουθενωτικό ωράριο, αυξάνοντας τον ημερήσιο χρόνο απασχόλησης των μελών της οικογενείας. Μάταιος κόπος. Δεν είναι μόνο ο «υγιής» ανταγωνισμός εκ της διαφοράς τιμών λόγω κύκλου εργασιών, αλλά και τα νέα εργασιακά «ήθη» της οικονομίας της αγοράς (μισθοί στο όριο της φτώχειας και στην πράξη, γιατί θεσμικά ισχύει ακόμη, κατάργηση του οκταώρου).

Ο καταναλωτής, που δεν έχει την υπομονή να ψωνίσει την επόμενη ημέρα, θα απαλλαγεί σύντομα από την αυτονομονησία του χάρη στην οικονομική του αδυναμία, που θα του προσφέρει το οικονομικό σύστημα. Η αρχαιότερη οικονομική αρχή, το «ουκ αν λάβης παρά του μη έχοντος», επιβεβαιώνεται για μία ακόμη φορά. Συνεπώς, το επιχείρημα της «εξυπηρέτησης των καταναλωτών» είναι πολιτικά γελοίο.

Πέρα από την οικονομική, το θέμα έχει δύο ακόμη προσεγγίσεις, αυτήν της οικογενειακής συνοχής και τη θρησκευτική, οι οποίες όμως δεν φαίνεται να μας απασχολούν διόλου. Η αύξηση των ωρών εργασίας, είτε αυτοαπασχόλησης, είτε μισθωτής, με αμοιβάμενες ή, το συνθετικότερο, μη υπερωρίες συμβάλλει δραστικά στη διάσπαση του οικογενειακού ιστού. Τα πρόσωπα της οικογένειας συναντώνται πλέον σπάνια κατά τις εργάσιμες ημέρες. Μόνο η Κυριακή ως αργία προσφέρει τη δυνατότητα συγκέντρωσης των μελών της

οικογένειας. Η κατάργηση της αργίας θα επιφέρει θανάσιμο πλήγμα κατά της συνοχής και οι συνέπειες εξ αυτού θα είναι πολύ πιο οδυνηρές από τις οικονομικές (κλείσιμο των μικρού μεγέθους επιχειρήσεων).

Η κατάργηση της αργίας της Κυριακής είναι αντισυνταγματική, εφ' όσον στην εισαγωγή του ισχύοντος Συντάγματος της χώρας μας γίνεται επίκληση του ονόματος της Αγίας Τριάδος. Ο Θεός έδωσε, με τον Μωυσή, στον άνθρωπο την εντολή: «Εξ ημέρας εργά και ποιήσεις πάντα τα έργα σου, τη δε ημέρα τη εβδόμη σάββα Κυρίω τω Θεώ σου». Το θέμα είναι λοιπόν, πρωτίστος θεολογικό. Όσο και αν ο Νεοέλληνας δεν ενδιαφέρεται για τον εκκλησιασμό κατά την Κυριακή, γι' αυτό και, αν είναι έντιμος, δεν θα προβάλλει ως επιχείρημα τη στέρησή του με την κατάργηση της αργίας, καλό είναι να συνειδητοποιήσει ότι η απομάκρυνσή του από τις πνευματικές του ρίζες δεν συσώρευσε λίγα δεινά επάνω του ως σήμερα.

Έγκριτος δημοσιογράφος έγραψε πρόσφατα, με αφορμή το φόντο ξένου τουρίστα από μπράβους νυχτερινού κέντρου σε νησί του Αιγαίου: «Η χώρα μας "διαφημίζεται" ως τουριστικός προορισμός, στον οποίο δεν ισχύουν στοιχειώδεις κανόνες πολιτισμένης διαβίωσης. Αυτό οδηγεί στην κυριαρχία κυκλωμάτων και συχνά στην προσέληψη τουριστών, που έχουν μπερδέψει τις διακοπές και την ψυχαγωγία

με τα όργια, τη βίαιη συμπεριφορά και την παρανομία».

Ασφαλώς και δεν παρέχουν όλοι οι προορισμοί αυτά τα εχέγγυα. Όμως δεν μπορούμε να κατηγορήσουμε για δυσφήμιση της Ελλάδος κάποιους «ανθέλληνες», όταν μας βαρύνουν δύο ζητήματα: Η άρνηση της Βουλής να θεσμοθετήσει κατά της ολιονύκτιας λειτουργίας των κέντρων εκμαυλισμού της νιότης (παγκόσμια ίσως μοναδικότητα) και η κατά καιρούς προβολή από τηλεοπτικούς σταθμούς της επαίσχυντης διαγωγής αθλητοτουριστών σε τουριστικούς προορισμούς παγκοσμίως γνωστούς.

Το θέμα της κατάργησης της αργίας της Κυριακής είναι καυτό, ως πρωτίστος θεολογικό. Η Διοικούσα Εκκλησία πρέπει να κινηθεί, πριν της το ζητήσουν οι εμπορικοί σύλλογοι της χώρας μας, οι οποίοι κινούνται πρωτίστος από οικονομικό συμφέρον. Όσο για τους διοικούντες τους συλλόγους αυτούς, οι οποίοι έστειλαν αυστηρές προειδοποιήσεις προς τον αρμόδιο υπηπουργό, ας απαντήσουν: Είναι αποφασισμένοι να δώσουν τον αγώνα ως το τέλος, αν και γνωρίζουν ότι «ο Εφιάλτης θα φανεί στο τέλος και οι Μήδοι, επί τέλους θα διαβούν»; Αν ναι, ας καλέσουν σε συστράτευση τον ελληνικό λαό υπό τη σκέπη της Εκκλησίας για αγώνα πρωτίστος όχι οικονομικό, αλλά ηθικό. Η διοικούσα Εκκλησία έχει τον πρώτο επί του θέματος λόγο.

του Πάννη Ζερβού

τὰ τοῦ Καίσαρος...

Τετάρτη 6 Αυγούστου. Της Μεταμορφώσεως. «Προτυπών την ανάστασιν την σήν. Χριστὸ ὁ Θεός, τότε παραλαμβάνεις τοὺς τρεῖς σου μαθητάς, Πέτρον καὶ Ἰακώβον καὶ Ἰωάννην, ἐν Θαβῶρ ἀνελθόν. Σοῦ δὲ Σωτῆρ μεταμορφωμένον, τὸ Θαβῶριον ὄρος φωτὶ ἐοκέπετο». (Ἀπὸ τὸν Ἑσπερινὸ τῆς ἑορτῆς).

Τρέμπνιε, Βοσνία-Ερζεγοβίνη. Παρασκευή 18 Αυγούστου 2006. Γενική Συνέλευση Διαβαλκανικής Ὁμοσπονδίας Ὁρθόδοξων Νεολαίων. Τὸ πρωὶ (παραμονὴ τῆς Μεταμορφώσεως μὲ τὸ παλαιὸ ἑορτολόγιο, ποὺ ἀκολουθεῖ ἡ Ἐκκλησία τῆς Σερβίας) συζητήθηκε καὶ ψηφίστηκε ὁ ἀπολογισμὸς τῆς ἀπερχόμενης διοίκησης καὶ ἐγκρίθηκαν οἱ αἰτήσεις γιὰ τὴν εἰσοδοχὴ νέων κινήσεων-μελῶν.

Ψευδομεταμόρφωση καὶ προσωπεῖα.

Ὁ κ. Ἀθανάσιος

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας μέρας ἀνέπτυξε τὴν εἰσήγησή του ὁ Ἐπίσκοπος πρώην Ἐρζεγοβίνης κ. Ἀθανάσιος Γέβτιτς, ὁ ὁποῖος τόνισε ὅτι ἐνίοτε τὴν ἀληθινὴ Μεταμόρφωση τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου ὑποκαθιστοῦν ἡ «ψευδο-μεταμόρφωση» καὶ τὰ προσωπεῖα, τὰ ὁποῖα δίνουν ψευδαίσθηση μεταμορφώσεως. Αὐτὴ τὴν εἰκόνα δίνει ὁ δυτικὸς πολιτισμὸς, ποὺ ἀπολυτοποιεῖ τὴς ἐμφανειακῆς ἀλλαγῆς, ἐνῶ ὁ πολιτισμὸς τῆς Ὁρθόδοξίας ἐκφράζει τὴν ἀληθινὴ μεταμόρφωση

τοῦ κάθε προσώπου καὶ τῆς κοινωνίας συνολικά.

Σλαβονικά, ἑλληνικά, ρουμανικά, ἀλβανικά... Ἀμέσως μετὰ τελέστηκε πανηγυρικὸς Ἑσπερινὸς, ὅπου ἐκτὸς ἀπὸ τὰ σλαβονικά ἀκούστηκαν τὰ ἑλληνικά, τὰ ρουμανικά καὶ τὰ ἀλβανικά. Ἀκολουθήσε καὶ Λιτανεία στὴν πόλη τοῦ Τρέμπνιε, ὅπου μετεῖχαν καὶ τὰ μέλη τῆς Συνέλευσης, ἐκ τῶν ὁποίων ὀρισμένοι μὲ τὴν ἐθνικὴ τους ἐνδυμασία... Ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι τῶν Βαλκανίων ἀδελφωμένοι σὲ μιὰ χώρα, ποὺ μία δεκαετία πρὶν σπαρασσόταν ἀπὸ τὸν πόλεμο.

Φανάρι καὶ Μόσχα... Νὰ προσθέσουμε ὅτι στὴ διάρκεια τῆς Λιτανείας, δόθηκε ἡ εὐκαιρία σὲ κεντρικὴ πλατεία τοῦ Τρέμπνιε, νὰ ἀπευθύνουν τὸ λόγο στὸ λαὸ οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, ποὺ εἶχαν προσκληθεῖ στὴ Γενικὴ Συνέλευση τῆς ΔΙΑΒΑΛΚΑΝΙΚΗΣ. Μιὰ διαδικασία, ποὺ συνδυάστηκε μὲ τὴν πανηγυρὴ τῆς Μεταμορφώσεως τῆς πόλης τοῦ Τρέμπνιε.

Τιμὴ στὴν Ἑλλάδα. Νὰ σημειωθεῖ ὅτι σὲ ἐκπρόσωπο ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα εἶχε δοθεῖ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Λιτανείας μιὰ ἑλληνικὴ σημαία, ἡ ὁποία φυλασσόταν μὲ τὰ λάβαρα. Δεῖγμα τῆς μεγάλης ἀγάπης τῶν Σέρβων τῆς Βοσνίας-Ερζεγοβίνης γιὰ τὴ χώρα μας.

Κάρατζιτς. Ἄν ὁ Ράντοβαν Κάρατζιτς, ὅπως καὶ ὁ Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς πρὶν ἀπὸ αὐτόν, δικαζόταν ἀποκλειστικά γιὰ τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῆς ἀνθρωπότητας ποὺ τοῦ ἀποδίδονται, συγκατηγορούμενοί του θα ἦταν καὶ οἱ ἀντίστοιχοι ἡγέτες τῶν Κροατῶν καὶ τῶν Μουσουλμάνων τῆς Βοσνίας. Ὅμως, ἀπὸ τὴς ἐθνότητες αὐτῆς ἐπελέγησαν μόνον ἐκτελεστικά ὄργανα καὶ ὄχι ἡγετικά στελέχη, τὰ ὁποῖα φέρουν εὐθύνη ἀνάλογη ἢ

καὶ μεγαλύτερη ἀπὸ αὐτὴν ποὺ ἀποδίδεται στὸν Κάρατζιτς γιὰ τὴς ἀγριότητες τοῦ πολέμου στὴ Βοσνία. Ὅμως, φαίνεται ὅτι οἱ ἡγέτες τῶν Σέρβων ἔπρεπε νὰ στιγματιστοῦν πρὸς παραδειγματισμὸ ὅσων ἄλλων σκεφτοῦν νὰ παρακούσουν τὰ κελεύσματα τῆς Νέας Τάξης.

Ἡ θεῖα λατρεία μετὰ τὸ «δὶ» εὐ-

Ὁ κ. Γεώργιος

χῶν. «Ἐπιθυμῶ νὰ γίνουμε πρόσωπα, μιὰ ἐν Χριστῷ οικογένεια. Αἴτημα τῆς ἐποχῆς ἡ Θεῖα λατρεία νὰ συνεχίζεται καὶ μετὰ τὸ «δὶ» εὐχῶν». Ἀπὸ τὸν ἐνθρονιστῆριο λόγο τοῦ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Γεωργίου στὴς 22/7/2008.

Ἵποσχέσεις... Ἄλλωστε, ὅσοι ἐξοργίζουν τὴ Νέα Τάξη, ἀκόμα καὶ ἂν νομίζουν ὅτι διαπραγματεύονται, εἶναι καταδικασμένοι, ἀφοῦ οἱ δοθεῖσες ὑποσχέσεις ἀποδεικνύονται ἀπατηλές, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὴν ἔγγραφη δήλωση Κάρατζιτς πρὸς τὸ ΔΠΔ, ὅτι εἶχε λάβει ὑποσχέσεις ἀπὸ τοὺς Χόλμπρουκ καὶ Ὀλμπράιτ ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ διωχθεῖ. Ἴσως μάλιστα νὰ ἔγινε ἀνεκτὴ ἡ «φυγοδικία» Κάρατζιτς γιὰ τὸσο καιρὸ, προκειμένου νὰ χάσουν τὴν ἀξία

τους οἱ ὁποῖες ἀποκαλύψεις ἔχει νὰ κάνει.

Ἡ κρίση Φαναρίου-Μόσχας. Εἶναι εὐτυχὲς γεγονὸς τὸ ξεπέραςμα τῆς κρίσης ἀνάμεσα στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ στὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας, μὲ ἀφορμὴ τὴς ἐκδηλώσεως γιὰ τὸν ἐκχριστιανισμὸ τῶν Ρώσων στὸ Κίεβο. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας, φοβούμενη τὸ προηγούμενο μὲ τὴν Ἑσθονία, ἐξάπελυσε «προειδοποιητικὲς βολές» κατὰ τοῦ Φαναρίου, ἀπειλώντας μὲ σχίσμα σὲ περίπτωση ὁποιασδήποτε μορφῆς ἀναγνώρισης τῶν αὐτοανακηρυχθέντων «Πατριαρχῶν» στὸ Κίεβο, ποὺ ἀποσχίσθηκαν ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἔκανε σαφὲς ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἀναγνωρίσει κανέναν ἀπὸ αὐτοὺς μὲ ὁποιοδήποτε ἔμμεσο ἢ ἄμεσο τρόπο καὶ διαμαρτυρήθηκε, διότι τοῦ ἀποδόθηκαν προθέσεις τὴς ὁποῖες δὲν εἶχε.

Πολιτικὴ ἐκμετάλλευση. Εἶναι γεγονὸς ὅτι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἔτυχε λαμπρῆς ὑποδοχῆς στὸ Κίεβο ἀπὸ τὴ φιλοδυτικὴ κυβέρνηση, ἡ ὁποία στοχεύει στὴν ἀποδέσμευση τῆς Οὐκρανίας ἀπὸ τὴ Ρωσία. Ὅμως, δὲν ἔπεσε στὴν παγίδα νὰ προβεῖ σὲ ὁποιαδήποτε ἐνέργεια μποροῦσε νὰ θεωρηθεῖ ἀντικανονικὴ. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, τὸ ἐκκλησιαστικὸ πρόβλημα στὴν Οὐκρανία ὑπάρχει καὶ τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας ὀφείλει νὰ συνεργαστεῖ γιὰ τὴν ἐπίλυσή του.

Ἐγκληματικότητα. Τὸ κλίμα παραφροσύνης ποὺ ἐπικρατεῖ στὰ ἑλληνικὰ νησιά τὸ καλοκαίρι, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ δώσει τοὺς δηλητηριώδεις καρπούς του. Ὁ ἀδικὸς θάνατος τοῦ εικοσάχρονου Αὐστραλοῦ Ντουζὸν Ζάμπι στὴ Μύκονο, ποὺ ξυλοκοπήθηκε ἀπὸ μπράβους, εἶναι προῖον τῆς ἀσυδοσίας, ποὺ ἀπὸ καιρὸ μετατρέπεται σὲ «κόλαση» τὸ ὄμορφο νησί τῶν Κυκλάδων.

Αχ Ευρώπη, εσύ μας μάρανες!

του Θεόδωρου Παντούλα, διευθυντή του περιοδικού Manifesto

Το νεοελληνικό κρατίδιο εξαρχής συγκροτήθηκε με όρους πολιτιστικής, πολιτικής και οικονομικής υποτέλειας. Ο άλλοτε βίαιος και άλλοτε συγκαλυμμένος εξευρωπαϊσμός ήταν εξαρχής αδιαμφισβήτητη προτεραιότητα του δημοσίου βίου μας.

Στους αντίποδες του άνευ όρων και ορίων ακάματου εξευρωπαϊσμού αναπτύχθηκε ένας αγοραίος και ενστικτώδης αντιδυτικισμός, που λειτούργησε βεβαίως παραμυθητικά, αλλά βεβαίως παραμορφωτικά. Στο δυτικοπρεπές ημίψηλο των πρώτων αντιπρότεινε μια αρχαιοπρεπή περικεφαλαία. Και στις δύο περιπτώσεις τα καρναβαλικά καμώματα θεωρήθηκαν από τους θιασώτες τους πατριωτικό καθήκον.

Αμφότερες οι συμπεριφορές είναι όψεις της ίδιας συλλογικής μειονεξίας, η οποία περιέθαλψε την εξάρτηση και μια αντιφατική διχοστασία. Από τη μία θέλαμε να γίνουμε Ευρωπαίοι

και από την άλλη θεωρούσαμε τους Ευρωπαίους άξιους εμπαιγμού κουτόφραγκους.

Μετά την πολλή και πολυετή εκγύμνασή μας στα μασκαριστήρια, αρχές της δεκαετίας του 1980, η ευρωπαϊκή οικογένεια μάς έκανε δεκτούς και από ενδεείς συγγενείς και μακρινούς πρόγονοι προβιβάστηκαμε σε Ευρωπαίους εταίρους με βούλα. «Μας το χρώσταγαν. Εμείς τους δώσαμε τα φώτα», κομπάζει ο πλήρης φώτων Νεοέλληνας. Μπορούσαμε επιτέλους ελεύθερα να περιφέρουμε ανά την Ευρώπη τον επίκτητο και αδρότατο δανειοδοτούμενο καταναλωτισμό μας, αναπαυόμενοι στη βολική αυταπάτη ότι είμαστε μια σοβαρή χώρα. Αν εξαιρεθούν κάποιες εγκαίρως περιθωριοποιημένες φωνές και τα άσφαιρα της καθεστωτικής Αριστεράς, παραδοθήκαμε εκουσίως και χωρίς σταυροφορίες αυτή τη φορά. Η χώρα μας αμαχητί πορεύτηκε προς το σοσιαλισμό, πλιστικολογώντας την επιδοτούμενη αυτομοχλία. Αντιστάσεις αξιόλογες δεν υπήρξαν. Και εκείνες που υπήρξαν, ή συκοφαντήθηκαν ως φοβικές ή κατάπιαν το

πανάρχαιο αντίδοτό τους: την εξαγορά. Τα πακέτα πήγαιναν και ερχόντουσαν, δημιουργώντας μια νέα τάξη νεόπλουτων και διευρύνοντας την τάξη των νεόπτωχων, που όμως δεν απειληζόταν. Ήπαιξε ΠΡΟ-ΠΟ, ελπίζοντας και ήλπιζε να αξιωθεί κάποτε να μεταπηδήσει και αυτή στην αργυρώνυχη νέα τάξη. Στο μεσοδιάστημα έκανε ουρές στα παραμάγαζα του κομματικού παρακράτους, εμπορεύομενη με τον πλέον χυδαίο τρόπο την όποια αξιοπρέπεια της είχε απομείνει. Ο εκφυλισμός από σύμπτωμα έγινε πάνδημο χαρακτηριστικό. Εάν παλαιότερα όσοι τα έπαιρναν ήταν αξιοκατάκριτοι, τώρα αξιοκατάκριτοι είναι όσοι δεν ενδίδουν στην εξαγορά τους.

Όσο περνάει ο καιρός γίνεται πασιδίηλο ότι η ξηπασιά περί ισχυρής χώρας είναι ένα κακόγουστο αστέιο.

Από την άλλη η Ευρωπαϊκή Ένωση, χάρη σε ένα ευρέως διαδεδομένο παραμύθι, εκτός από πανάκεια «δια πάσαν νόσον και μαλακία», θεωρείται ένα γεμάτο καί φιλόπρωχο ταμείο, που συχνά μας ευεργετεί με χρήματα, για να ξεφύγουμε από τη βαλκανική κακοδαι-

μονία μας. Η διασπάθιση αυτών των χρημάτων θεωρείται εθνική αρετή, στην οποία δίκην μαγκιάς επιδίδονται οι πανέλληδες. Εάν όμως κάναμε ταμείο, θα διαπιστώναμε ότι η Ε.Ε. δεν είναι η φιλόπρωχος γελάδα, που κατά βούλησιν αρμέγουμε, αλλά μινώταυρος.

Σε επίπεδο πολιτικής καταγράφηκε δρομαία υποχώρηση του κοινωνικού κράτους, απεμπόληση των συγκριτικών πλεονεκτημάτων της χώρας και της γεωστρατηγικής της θέσης, ενώ σε όλη τα μείζονα ζητήματα της εξωτερικής μας πολιτικής (Κύπρος, Σκόπια, Τουρκία, Αλβανία) η Ε.Ε. είναι αργός των αντιπάλων μας.

Σε επίπεδο οικονομίας υποθηκεύτηκε η χώρα, πολυπλασιαζόντας το δημόσιο χρέος μας, διαλύθηκε ο παραγωγικός ιστός, συρρικνώθηκε η αγροτική παραγωγή και μεγάλωσε η εξάρτησή μας από τους εταίρους μας. Όσο για τις επιδοτήσεις, εκεί είχαμε μια κραυγαλιά διάθεση πόρων σε αντιπαραγωγικές και αντιαναπτυξιακές δραστηριότητες, που δημιουργήσαν έναν μικρό στρατό γύρω από τους κατά κύριο λόγο ωφελημένους: τους ευάριθμους μεγαλο-

εργολάβους, τους τραπεζίτες και τους αναρίθμητους μεσάζοντες. Για το κοινωνικό σώμα, που δεν μετέχει στο, άχρι σκασμού, φαγοπότι, είχαμε διεύρυνση των κοινωνικών ανισοτήτων και ραγδαία επιδείνωση των εργασιακών σχέσεων (μειωμένες αμοιβές, καταστροφική του ωραρίου εργασίας, απλήρωτες υπερωρίες και θεαματική αύξηση της ανεργίας).

Σε επίπεδο πολιτισμού συνεχίστηκε ο μурηκασμός των οθνείων, η απουσία παραγωγής και ακάθεκτος προχώρησε ο αφελισμός της παιδείας και της κοινωνίας.

Ο ακρωτηριασμός δεν είναι ασφαλώς η καλύτερη νοσηλεία ενός νοσημένου μέλους, αλλά όταν ακρωτηριαστεί μια πληγή, πολύ φοβάμαι ότι οι ασπιρίνες δεν είναι ιδιαίτερα αποτελεσματικές. Γι' αυτό είναι ίσως καιρός να κουβεντιάσουμε —επί ίσοις όροις— κατά πόσο και ποιους συμφέρει η παραμονή της χώρας στην Ε.Ε. Να τολμήσουμε ίσως και ένα δημοψήφισμα. Όχι όμως έτσι ξεβράκωτοι. Αφού μετρήσουμε το μπόι μας, που μέχρι τούδε το μπερδεύαμε με τη σκιά

μας, ας αποφασίσουμε εάν το «πολύτιμο τζιβαϊρικό» είναι για κοψοχρονιά εκποίηση ή εάν μπορούμε να σηκώσουμε το βάρος της κληρονομιάς του. Θέλω να πω ότι πρέπει να αποφασίσουμε ως κοινωνία, εάν θέλουμε να φενακίζομαστε, πορευόμενοι ως κληπεταποδοχοί και αρχαιοκάπηλοι, ή εάν θέλουμε να βαδίσουμε με αυτοσεβασμό, αποδεχόμενοι τα γονικά μας. Δεν έχουμε να επιλέξουμε μεταξύ ορφάνειας και παραμόνας, αλλά μεταξύ της παραμόνας και της μάνας μας.

Τότε και μόνο τότε θα έχει νόημα η όποια αναμέτρηση. Όταν αναμετρηθεί η κυρίαρχη καταναλωτική κτηνωδία του φιλελευθερισμού με εκείνη τη λησμονημένη πρόταση πολιτισμού, που απελευθερώνει τον άνθρωπο από την απόγνωση του θανάτου. Όταν αναμετρηθεί το ευρωπαρακατιανό νταηλίκι με την ανεξαγόραστη νερηφάνεια, η εθελόδουλεια με την εθνική αξιοπρέπεια.

Αν, παρ' ελλείδα, επιμείνουμε στην ευρωπαϊκή αυτοχειρία μας, είμαστε καθ' όλα άξιοι της βαλκανικής μοίρας μας και της ευρωπαϊκής κακομοιρίας μας.

Τον τελευταίο χρόνο η ραγδαία αύξηση των τιμών, αποτελεί κορυφαίο κοινωνικό και πολιτικό πρόβλημα, που επαναφέρει ακόμη και στις πλούσιες χώρες το φάσμα της πείνας και της ραγδαίας περιθωριοποίησης κοινωνικών στρωμάτων.

Τα αίτια και οι αφορμές

Το βασικό αίτιο που πυροδότησε τη σημερινή κατάσταση είναι η ουσιαστική κατάρρευση του αμερικανικού δολλάρου, που έχει προκληθεί από την αποδυνάμωση των ΗΠΑ και την άνοδο νέων ισχυρών κρατών στο προσκήνιο, όπως της Ρωσίας, της Κίνας, της Ινδίας, των χωρών της Λατινικής Αμερικής. Από τις Συνθήκες του Bretton Woods το 1945, οι ΗΠΑ απομυζούσαν τον υπόλοιπο κόσμο, αφού είχαν επιβάλει το δολλάριο ως παγκόσμιο χρήμα και με τον τρόπο αυτό η δύναμη και η ευημερία τους οφείλονταν στο ότι αγόραζαν τα προϊόντα των άλλων με χαρτιά, που η Ομοσπονδιακή τους Τράπεζα τύπωνε αφειδώς. Το 1971 ο Νίξον κατήργησε και την ανταλλαξιμότητα του δολλάρου με χρυσό. Θυμίζουμε ότι οι ΗΠΑ είχαν παρακρατήσει για δήθεν προστασία τα αποθέματα χρυσού πολλών χωρών λόγω του Β' Παγκόσμιου Πολέμου και, επειδή δεν τα επέστρεψαν μετά τον Πόλεμο, είχαν δεσμευθεί να ανταλλάξουν 35 δολλάρια με 1 ουγκιά χρυσό. Ο Νίξον τότε είχε πει: «Το δολλάριο είναι δικό

μας νόμισμα και δικό σας πρόβλημα».

Τα δυσθεώρητα ελλείμματα των ΗΠΑ (άνω του ενός τρις. δολ. ετησίως!), τα χρηματοδοτούν μέσω του δολλάρου ακόμη και τώρα πολλές χώρες, επειδή φοβούνται ότι η πλήρης κατάρρευση του θα εκμηδενίσει τα δικά τους συναλλαγματικά αποθέματα, που είναι σε δολλάρια. Αλλιώς το δολλάριο θα είχε ήδη καταρρεύσει. Όλοι όμως πλέον θέλουν να ξεφορτωθούν τα δολλάρια που κατέχουν. Οι κερδοσκόποι, δηλαδή το τραπεζικό και χρηματιστηριακό Κεφάλαιο, μετά το «κραχ» των στεγαστικών δανείων των αμερικανικών τραπεζών, έχουν στραφεί σε μαζικές επενδύσεις σε συμβόλαια καυσίμων και τροφίμων, προεξοφλώντας τη συνεχή υποτίμηση του δολλάρου. Φυσικά, αυτό δεν θα συνέβαινε, αν κυβερνήσεις

και διεθνείς οργανισμοί (ΔΝΤ, Ε.Ε. κ.λπ.) δεν είχαν επιβάλει την πλήρη α-

Σύμπτωμα ενός νέου 1929-30

Η ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΑ

συδοσία του Κεφαλαίου, εξασφαλιζόντας του την πλήρη ελευθερία διακίνησης, την ανάθεση της νομισματικής πολιτικής στους τραπεζίτες, που λειτουργούν με βάση το κέρδος και όχι τις κοινωνικές ανάγκες. Κυβερνήσεις και διεθνείς οργανισμοί, απεμπολώντας κάθε κοινωνική πρόνοια, πριμοδοτούν τα θηριώδη κέρδη του Κεφαλαίου με την πλήρη ιδιωτικοποίηση των πάντων και έχοντας καταστήσει χρηματιστηριακά πολλά είδη πρώτης ανάγκης, όπως τα τρόφιμα και τα καύσιμα.

Οι κερδοσκόποι

Ο θεωρητικός του μονεταρισμού Μίλτον Φρίνμαν, είχε πει κυνικά ότι η κοινωνική αποστολή του Κεφαλαίου είναι η μεγιστοποίηση του κέρδους. Τα τελευταία χρόνια είχε επικρατήσει παγκοσμίως η πιο χυδαία όψη του, το λεγόμενο κερδοσκοπικό Κεφάλαιο, δηλαδή το τραπεζικό και χρηματιστηριακό, που επενδύεται σε τομείς που αποδίδουν άμεσα και υψηλά κέρδη. Οι τομείς αυτοί προκαλούν ραγδαία και βίαιη ανακατανομή εισοδήματος υπέρ τους και εις βάρος των ασθενέστερων κοινωνικών τάξεων και στρωμάτων. Το κερδοσκοπικό Κεφάλαιο δεν επενδύ-

ται, π.χ., στη βιομηχανική παραγωγή, που θα έδινε δουλειά και εισόδημα σε πολλούς, και συναρτάται με την αύξηση της αγοραστικής δύναμης ευρύτερων κοινωνικών στρωμάτων, επειδή το κέρδος σε αυτήν είναι μικρότερο. Αυτό το Κεφάλαιο είναι που προκαλεί την περιθωριοποίηση και έχει θεωρητικοποιήσει τις κοινωνίες των 2/3. Αφήνει πίσω του καμμένη γη.

Οι επενδύσεις σε συμβόλαια τροφίμων των κεφαλαίων αυτών δεν συνεπάγεται τη βελτίωση της θέσης των αγροτών, αφού το εισόδημα από τις αυξήσεις της τιμής ορισμένων προϊόντων (σιτηρά, ρύζι) είναι μικρότερο από τις πρόσθετες δαπάνες για καύσιμα, λιπάσματα, σπόρους κ.λπ. Ο αγροτικός πληθυσμός μειώνεται και έχουν βρει ευκαιρία οι εταιρείες, με τα μεταλλαγμένα, να προωθήσουν τις καλλιέργειες και τα προϊόντα τους, που απαιτούν σχετικά μικρές εκτάσεις. (...)

Η Ευρωπαϊκή Ένωση

Οι κυβερνήσεις των χωρών της Ε.Ε. παραπέμπουν τους λαούς τους στα μέτρα που θα πρέπει να πάρει η Ε.Ε. για την προστασία τους από την ακρίβεια. Οι ίδιες φυσικά, με το θεσμικό πλαίσιο της

Μήπως πρέπει να μιλάμε για μία άλλη Ευρώπη;

του Ηρακλή Κανακάκη

Πενήντα χρόνια μετά τη συνθήκη της Ρώμης, το ευρωπαϊκό οικοδόμημα δοκιμάζεται. Αν δε οι λαοί που το συναποτελούν είχαν τη δυνατότητα να εκφραστούν, τότε ίσως απειλείτο και η υπαρκτική του οντότητα.

Το «όχι» των Ιρλανδών ασφαλώς αντικαθρεπτίζει και κωδικοποιεί το «όχι» και των άλλων, πολιτών

Ευρωπαίων πολιτών. Πόσων; Θα το μαθαίναμε, αν η Ευρωπαϊκή Ένωση λειτουργούσε με όρους δημοκρατίας και όχι «πεφωτισμένης δεσποτίας» και έθετε την Ευρωσυνθήκη, η οποία είναι νεκρανάσταση του Ευρωπαϊκού Συντάγματος, σε δημοψήφισμα.

Όμως το ευρωπαϊκό διευθυντήριο, που αποφασίζει ερήμην των λαών, φοβούμενο τη μαζική απόρριψη της Μεταρρυθμιστικής Συνθήκης, μεθόδευσε διαδικασίες έγκρισης, με συ-

νοπτικό τρόπο, από τα εθνικά κοινοβούλια. Τα δημοψηφίσματα έπρεπε να αποφευχθούν πάση θυσία. Ευτυχώς για τους Ευρωπαίους, το ιρλανδικό «όχι» προς το παρόν έχει αναχαιτίσει τα σχέδιά του.

Και τι γίνεται; Η Ε.Ε., αντί να αναλύσει τα αίτια της απόρριψης και να δει ποια πρέπει να είναι η πορεία της στο μέλλον, αναζητά τρόπους να υπερκερασθεί το πρόβλημα που ανέκυψε, για να τεθεί σε ισχύ η Ευρωσυνθήκη.

Με το στανιό καμιά ένωση δεν είναι βιώσιμη. Το σπέρμα της θνησιγένειας φυτρώνει στην πρώτη ευκαιρία.

Ας δούμε, στη συνέχεια, τα αίτια που έχουν κάνει τους Ευρωπαίους δύσπιστους, εχθρικούς και εθνικιστικούς.

Η Ε.Ε., με τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές της, έφερε επισφάλεια στην εργασία, συμπίεση μισθών, υψηλή ανεργία, φτώχεια, κοινωνικό αποκλεισμό, δημοκρατικό έλλειμμα, συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους. Έθεσε ως προτεραιότητές της την αύξηση των ωρών εργασίας, την αύξηση των

ωρών ηλικίας για τη συνταξιοδότηση και γενικότερα την αλλαγή των ασφαλιστικών συνθηκών και δικαιωμάτων, τις χωρίς όρια ιδιωτικοποιήσεις με τις συνέπειες σε βάρος του κόσμου της εργασίας.

Πώς λοιπόν να μην έχει τους πολίτες απέναντί της, αφού αισθάνονται κυνηγμένοι, εγκαταλελειμμένοι και αβοήθητοι; Πώς να συναινέσουν σε μία Συνθήκη που συνταγματοποιεί την ολιγαρχική άσκηση εξουσίας, με συγκεντροποίηση και εκχώρηση της πολιτικής εξουσίας σε τεχνοκρατικά μορφώματα και υπερεθνικά όργανα;

Η Ευρωπαϊκή Ένωση μπορεί να αλλιάξει προσανατολισμό; Μπορεί να γίνει περισσότερο κοινωνική, οικολογική, φιλειρηνική, ανεξάρτητη και δημοκρατική;

Γνώμη μας είναι πως όχι, γιατί η ευρωπαϊκή ελίτ είναι τυφλή και κουφή στις προσδοκίες, στις αγωνίες και στα αιτήματα των πολιτών. Γιατί ο πολυπλόκαμος μηχανισμός των Βρυξελλών ελέγχεται απολύτως από τις μεγάλες πολυεθνικές. Ακόμη και στο θέμα της ακρίβειας, που καταδικάζει στην εξα-

θλίωση και στον αποκλεισμό νέες πληθυσμιακές ομάδες, δείχνει πλήρη αδυναμία.

Έγνοια της να διασφαλίσει την «αειφόρο» κερδοσκοπία του επιχειρηματικού κεφαλαίου. Γι' αυτό, από τη μία απαγορεύτηκε να δοθούν αυξήσεις στους μισθούς και στις συντάξεις, επιπλέον κονδύλια για κοινωνικές δαπάνες, μείωση της έμμεσης φορολογίας

στα είδη πρώτης ανάγκης και στο πετρέλαιο. Και από την άλλη, η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, που συμπυκνώνει τα συμφέροντα του ευρωπαϊκού χρηματιστηριακού κεφαλαίου, αφήνεται να πνίγει με την πολιτική της τις υπερδανεισμένες κοινωνίες.

Μήπως θα πρέπει να μιλάμε για μία άλλη Ευρώπη, χωρίς τη σημερινή Ευρωπαϊκή Ένωση;

Α ΚΑΙ Η ΑΚΡΙΒΕΙΑ

ή αφετηρία θετικών εξελίξεων;

Ε.Ε., είναι «αναρμόδιες» να πάρουν κάποια στοιχειώδη αγορανομικά μέτρα, επειδή προσκρούουν στον «ανόθευτο» και «ελεύθερο» ανταγωνισμό, που (μετά το Ευρωσύσταγμα) επαναλαμβάνει η συνταγματική συνθήκη της Λισαβόνας. Ούτε όμως η Ε.Ε. θα περιορίσει την ασυδοσία της κερδοσκοπίας, καθώς είναι όργανο του Κεφαλαίου. Στην πρόσφατη σύνοδο αποφάσισαν ότι δεν πρόκειται να δώσουν τίποτα: ούτε κοινοτικά επιδόματα, ούτε μειώσεις φόρων, ούτε φορολογία των υπερκερδών των πετρελαιοεπιχειρημάτων. Τα δύο τελευταία θα ήταν «ιεροσουλιά» για τους κοινοτικούς. Οι κυβερνήσεις κάθε χώρας να αποφασίσουν μόνες τους. «Γύρω-γύρω όλοι»... Η «ευαισθησία» της Ε.Ε., άηλωστε, για τους εργαζόμενους είναι νωπή, με την υιοθέτηση της 65ωρης και 70ωρης εβδομαδιαίας εργασίας, που λίγο απέχει από την επαναφορά του θεσμού της δουλείας.

Το πολιτικό πρόβλημα

Ασφαλώς η ακρίβεια δημιουργεί ένα πολύ σοβαρό πολιτικό πρόβλημα και στην Ελλάδα και στις άλλες χώρες της Ε.Ε. Η εικόνα που δίνεται από τα ΜΜΕ στους λαούς των χωρών αυτών, ιδιαίτε-

ρα στην Ελλάδα, είναι ότι για την ακρίβεια (και για άλλα δεινά) η Ε.Ε. δεν έχει καμμία ευθύνη. Όμως οι κυβερνήσεις είναι εκτεθειμένες στη λαϊκή οργή, ιδιαίτερα στην Ελλάδα, όπου η κυβέρνηση της Ν.Δ., απρόθυμη ή ανίσχυρη να αντιμετωπίσει την αισχροκέρδεια, καταφεύγει σε επικοινωνιακά τεχνάσματα, όπως τα 41 «μέτρα» Φώλια ή τα «επιδόματα Αθλογοσκούφης» για το αόριστο μέλλον (που, και αν τα δώσει, θα έχουν ήδη εξαντισθεί) ή η εν πολλοίς αμαρτίαις Επιτροπή Ανταγωνισμού. Αυτά προκαλούν το αντίθετο αποτέλεσμα. Εξοργίζουν όλο και περισσότερους, που αντιμετωπίζουν προβλήματα επιβίωσης και δεν αποκλείεται οι αντιδράσεις να γίνουν ανεξέλεγκτες. Η Ν.Δ. παρουσιάζεται πιο ανάληκτη από τα άλλα κυβερνώντα κόμματα στις χώρες της Ε.Ε., επειδή η αισχροκέρδεια στην Ελλάδα με το παρασιτικό κεφάλαιο είναι πολύ μεγαλύτερη από τις άλλες χώρες, που έχουν βιομηχανική παραγωγή.

Μια ελληνική κυβέρνηση

Η αισχροκέρδεια είναι ένα φαινόμενο που χαρακτηρίζει πάντα τον καπιταλισμό. Θα μπορούσε όμως η ελληνική κυβέρνηση, ακόμη και στα πλαίσια του

σημερινού συστήματος, σ' ένα σημαντικό βαθμό να παρέμβει άμεσα, για να α-

ντιμετωπίσει την αισχροκέρδεια.

Στα καύσιμα, με τον καθορισμό των τιμών διυλιστηρίου με βάση το πραγματικό κόστος και όχι με τις χρηματιστηριακές τιμές, που αφορούν παράδοση αργού πετρελαίου μετά από πέντε χρόνια. Το κέρδος τους θα είναι μόνο για επενδύσεις βελτίωσης της υποδομής τους, ώστε να μειωθεί το κόστος παραγωγής. Τον καθορισμό από το κράτος του ποσοστού των φόρων, με τρόπο ώστε να αποκηλιμακώνει τις τελικές τιμές. Τη δημιουργία κυκλώματος διακίνησης και εμπορίας ελεγχόμενου από το Δημόσιο, δηλαδή από το διυλιστήριο έως το πρατήριο, ώστε να δρα αποτρεπτικά στα καρτέλ. Αγορανομικός έλεγχος τιμών. Αυστηρή αντιμετώπιση των φαινομένων αισχροκέρδειας.

Στα τρόφιμα, με

τη διατήρηση βασικών ειδών πρώτης ανάγκης και τον κοστολογικό και αγορανομικό έλεγχο των τιμών. Αυστηρή αντιμετώπιση των φαινομένων αισχροκέρδειας. Ενίσχυση του αγροτικού τομέα, ώστε να αντιστραφεί σε πλεόνασμα το σημερινό μεγάλο έλλειμμα των αγροτικών προϊόντων, με την προώθηση κυρίως της βιολογικής καλλιέργειας και την ενίσχυση της μικρής αγροτικής καλλιέργειας. Ανασυγκρότηση των απαξιωμένων από την εποχή του ΠΑΣΟΚ αγροτικών συνεταιρισμών.

Τέλος, η ΔΕΗ και οι ελεγχόμενες από το Δημόσιο επιχειρήσεις να απελευθερωθούν από τον εναγκαλισμό των ιδιωτών και να λειτουργούν προς όφελος του κοινωνικού συνόλου και της χώρας.

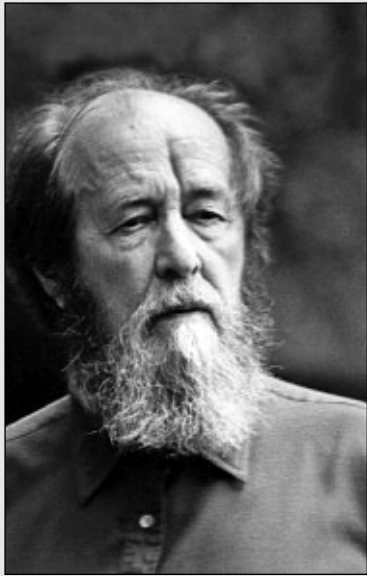
Αυτά τα απολύτως λογικά όμως, τα απαγορεύει η Ε.Ε. με την Κομισιόν της, επειδή θίγουν τους προστατευόμενούς της. Είναι, δηλαδή, ένα από τα γενεσιουργά αίτια της ακρίβειας. Μια ελληνική κυβέρνηση οφείλει να παραμερίσει κυρίως αυτό το εμπόδιο.

Ας ελπίσουμε ότι και άλλοι λαοί, όπως σήμερα οι Ιρλανδοί ή αύριο οι Τσέχοι, καθώς και εμείς, να αντιληφθούμε όλοι ότι η Ε.Ε. στρέφεται εναντίον μας και να πράξουμε ανάλογα.

(Από το Ενημερωτικό Δελτίο του ΑΣΚΕ)

Πέθανε ο Σολζενίτιν

Πέθανε τη Δευτέρα στη Μόσχα ο σπουδαίος Ρώσος συγγραφέας Αλεξάντερ Σολζενίτιν σε ηλικία 89 ετών, λόγω καρδιακής ανεπάρκειας.

Ο Σολζενίτιν γεννήθηκε στον Καύκασο το 1918. Σπούδασε φυσική και μαθηματικά και υπηρέτησε στον Κόκκινο Στρατό κατά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Το 1945 καταδικάστηκε σε οκταετή φυλάκιση, επειδή σε ιδιωτική επιστολή του... αμφισβητούσε τις πολεμικές ικανότητες του Στάλιν.

Μετά την απελευθέρωσή του (1953) εξορίστηκε στην Κεντρική Ασία, όπου και αρχίζει να γράφει. Το 1963 μετά από σχετική άδεια δημοσίευσε στο λογοτεχνικό περιοδικό «Νόβι Μιρ» το έργο του «Μια μέρα από τη ζωή του Ιβάν Ντενίσοβιτς», που αφορούσε έναν κρατούμενο στα Γκούλαγκ.

Επόμενα έργα του, όπως «Ο πρώτος κύκλος» και το «Αρχιεπίσκοπος Γκούλαγκ», κυκλοφόρησαν με επιτυχία στο εξωτερικό και σε παράνομες εκδόσεις στην πατρίδα του. Τα βιβλία του —ειδικά το «Αρχιεπίσκοπος»— συντάραξαν την Αριστερά, αποκαλύπτοντας με ρεαλιστικές περιγραφές την ύπαρξη στρατοπέδων συγκέντρωσης για τους αντιφρονούντες στην ΕΣΣΔ με χιλιάδες κρατούμενους.

Το 1970 τιμήθηκε με το βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας, το οποίο όμως δεν παρέλαβε φοβούμενος αντιδράσεις του σοβιετικού καθεστώτος.

Το 1974 του αφαιρέθηκε η σοβιετική υπηκοότητα και υποχρεώθηκε να εγκαταλείψει τη χώρα του. Έζησε στη Γερμανία, την Ελβετία και τις ΗΠΑ. Επέστρεψε στη Ρωσία μετά τη διάλυση της ΕΣΣΔ το 1994, αρνούμενος να τιμηθεί από τον Μπορίς Γιέλτσιν, ο οποίος είχε επιφέρει στο παρελθόν δεινά στο λαό του. Γι' αυτό ακριβώς παραμένει δυσσεμνήνευτη η πρόσφατη αποδοχή βράβεισής του από έναν αξιωματούχο της ΚGB, όπως ο Βλαντιμίρ Πούτιν.

Άλλα βιβλία του: «Η Ρωσία καταρρέει» και «Διακόσια χρόνια μαζί».

Αυτό που μένει είναι με νηφαλιότητα να αποτιμηθεί το σύνολο του έργου του, που συνεχίζει αναμφίλεκτα τη μεγάλη λογοτεχνική παράδοση της Ρωσίας και να διαβαστεί και από τους νεώτερους.

Αιωνία η μνήμη του...

B.M.

του Απόστολου Παπαδημητρίου

Ενώ εντείνεται η αντιπαράθεση μεταξύ Παλαιστινίων και Ισραηλινών, μια συμφωνία ανταλλαγής αιχμαλώτων εντυπωσίασε πρόσφατα. Έξι Παλαιστίνιοι κρατούμενοι απελευθερώθηκαν με αντάλλαγμα τα νεκρά σώματα δύο Ισραηλινών στρατιωτών.

Το συμβάν επιδέχεται διάφορες αναλύσεις και ερμηνείες. Οι νεκροί πλέον στρατιώτες είχαν απαχθεί προ διετίας με επακόλουθο την κήρυξη πολέμου εκ μέρους του Ισραήλ κατά του Λιβάνου και αποτέλεσε την καταστροφή πλήθους σημαντικών έργων υποδομής. Η Χεζμπολάχ πανηγύρισε όμως τότε την αντίσταση που προέβλεπε στην από ξηράς επίθεση του ισραηλινού στρατού.

Ανταλλαγές Ισραήλ - Αράβων

Σ' ένα σπαρασσόμενο από τις διαμάχες Λιβάνο, ίσως από ομάδα του πληθυσμού να μην έχει συνειδητοποιηθεί το μέγεθος της καταστροφής και το κοσμοϊστορικό γεγονός της αλλαγής της μορφής του πολέμου. Στο μέλλον, θύματα δεν θα είναι οι πολεμιστές αλλά οι άμαχοι, οι οποίοι, αν δεν φονεύονται από τους βομβαρδισμούς, θα λιμοκτονούν και λοιμοκτονούν εξ αιτίας της παράλυσης του κρατικού μηχανισμού!

Οφείλουμε να σταθούμε όμως και στο φόνο των δύο αιχμαλώτων στρατιωτών. Γιατί άραγε προέβλεψαν στην ενέργεια αυτή οι άνθρωποι της Χεζμπολάχ; Είναι το ανεξήγητο πάθος κατά των Εβραίων, που τους παρέσυρε; Είναι ο θρησκευτικός φανατισμός; Πάντως, όποια αιτία και αν επικαλεστούμε, ο φόνος δεν δικαιώνεται. Το Ισραήλ, από την άλλη, αφού ολοκλήρωσε την επιχείρηση κατά του Λιβάνου χωρίς την κατακραυγή της ελεγχόμενης διεθνούς γνώμης, προέβλεψε σε κίνηση άκρως διπλωματική. Γνώριζε

η κυβέρνηση του ότι οι στρατιώτες ήταν νεκροί. Αντάλλαξε τα σώματά τους με έξι κρατούμενους, για να δείξει ανωτερότητα έναντι των Αράβων προς τη διεθνή κοινή γνώμη και παράλληλα να δώσει στους Άραβες το μήνυμα ότι οι νεκροί Ισραηλινοί αξίζουν περισσότερο από τους ζωντανούς Άραβες (υπέρβαση και της αντιστοιχίας μεταξύ Γερμανών και μη Γερμανών από τους ναζιστές). Μεταξύ των απελευθερωθέντων και κάποιος που εκρατείτο για φόνο γυναικών και παιδιών. Απορίας άξιο είναι γιατί δεν είχε εκτελεστεί. Επιστρέφοντας έτυχε υποδοχής ήρωα. Ακούστηκαν μεγαλοστομίες και υποσχέσεις μελλοντικών ηρωικών πράξεων. Καλό είναι οι Άραβες να δείχνουν περισσότερο ηρωισμό στο μέλλον και να περιορίσουν τις μεγαλοστομίες. Αναγνωρίζουμε τη διαφορά ισχύος των δύο αντιπάλων, γι' αυτό και εκφράζουμε τη συμπάθειά μας προς τον αδύνατο. Όμως δεν δικαιολογείται με τίποτε η κομπορρημοσύνη κάποιων Αράβων ηγετών.

Ο Κάρατζιτς στη Χάγη

Επιτέλους ο Ράντοβαν Κάρατζιτς, ο καταζητούμενος για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας, συνελήφθη, και μάλιστα στο Βελιγράδι, από τη Σερβική Αστυνομία. Η είδηση μεταδόθηκε από τα ελληνικά μέσα ενημέρωσης, ακόμη και από τα κρατικά, με πνεύμα σύμφωνο με αυτό των εγκαθέτων του διεθνούς δικαστηρίου, της ΕΕ και του ΝΑΤΟ. Για μία ακόμη φορά επικυρώσαμε την απόλυτη συμφωνία με τους δυτικούς εταίρους μας. Ο Κάρατζιτς, στην κρίση για τους Σέρβους στιγμή της διάλυσης της Γιουγκοσλαβίας, του τεχνητού εκείνου κράτους εξυπηρέτησης των αγγλοαμερικανικών συμφερόντων, με υποτιθέμενο ρυθμιστή τους «συμμάχους» Σέρβους, ανέλαβε τον αγώνα διάσωσης των Σέρβων της Βοσνίας, που απειλούνταν από την ανίερη συμμαχία Κροατών και εξισλαμισθέντων Σέρβων, οι οποίοι απέκτησαν εθνική ταυτότητα με τη σύνθετη ονομασία γεωγραφικού όρου (Βοσνία) και θρησκευτικού (μουσουλμάνοι). Ο πόλεμος αναμφισβήτητα υπήρξε σκληρός έως ωμός. Διαπράχθηκαν ειδεχθή εγκλήματα ένθεν και ένθεν. Κατηγορήθηκαν ως εγκληματίες Σέρβοι (κυρίως, αφού αυτοί αποτελούν τα μαύρα πρόβατα των δυτικών, Αυστρο-Γερμανών ανένανθεν, Άγγλων, Γάλλων και Αμερικανών από το 1990!), Κροάτες και Μουσουλμάνοι. Οδηγήθηκαν κάποιος στα εδάφη του διεθνούς δικαστηρίου της διεθνούς σκοπιμότητας. Βέβαια η ΕΕ, για να φανεί αμερόληπτη, είχε παγώσει τη συμφωνία σύνδεσης με την Κροατία, επειδή παρόμοια ασύλληπτος καταζητούμενος Κροάτης. Εκείνος όμως που με πάθος περισσό καταζητείτο ήταν ο Ράντοβαν Κάρατζιτς. Όταν το 2004 επισκέφθηκε τη Βοσνία, στα πλαίσια ανθρωπιστικής αποστολής, είδα με έκπληξη την επικήρυξη του αναρτημένη σε πίνακα στην κεντρική πλατεία της κατοικούμενης από Σέρβους, κατά πλειοψηφία, πόλης Ντομπού. Την άλλη μέρα, στο γλέντι προς τιμή μας, έσυραν κατ' επανάληψη το χορό με το «τραγούδι του Καρατζίτσα» και στο τέλος μου πρόσφεραν ως δώρο κύπελλο

τσαγιού με τυπωμένη επάνω του τη φωτογραφία του ήρωά τους!

Η κυβέρνηση Τάντιτς, του φιλοδυτικού, που εξελέγη πρόσφατα με οριακή πλειοψηφία (και αυτό μαρτυρεί δικασμό του λαού) έχει τώρα πειστήρια προς τους δυτικούς για τον προσανατολισμό της. Δυστυχώς όμως για τη Σερβία, δεν είναι μόνο η κεφαλή του Κάρατζιτς που ζητούν οι δυτικοί, αλλά και το σώμα του Κοσσυφοπέδιου, την ανεξαρτησία του οποίου έσπευσαν να αναγνωρίσουν σχεδόν όλοι. Δεν γνωρίζω αν πρέπει να λησπώ για όσα συμβαίνουν ή να σφιξώ την καρδιά μου με τη σκέψη των άλλων που θα ακοιουθήσουν στη Βαλκανική.

Ο Κάρατζιτς θα οδηγηθεί ενώπιον του δικαστηρίου, την αρμοδιότητα εκδίκασης του οποίου δεν θα αναγνωρίσει, όπως και ο Μιλόσεβιτς. Γράφοντας αυτό —επαναλαμβάνουμε— δεν σημαίνει ότι αρνούμαστε τη διάπραξη εγκλημάτων τόσο στη Βοσνία, όσο και στο Κοσσυφοπέδιο. Όμως τα γεγονότα δεν εκτυλίχθηκαν, όπως οι δυτικοί τα παρουσιάζουν και τα αποδεχόμε-

στε δουλικά και εμείς. Οι φόντοι στη Σρεμπρένιτσα διεπράχθησαν όντως. Υπό διερεύνηση όμως είναι ο πραγματικός αριθμός των θυμάτων (χωρίς αυτός πρωτίστως να δείχνει το μέγεθος του εγκλήματος) και οι αιτίες.

Ευτυχώς, μεταξύ των δυτικών υπάρχουν ακόμη και έντιμοι άνθρωποι! Ένας από αυτούς, ο Καναδός στρατηγός Lewis Mackenzie, σε άρθρο του στην καναδική εφημερίδα Glob and Mail (φύλλο 14.7.2005), έχει τονίσει πως ο ΟΗΕ είχε εγγυηθεί την προστασία της Σρεμπρένιτσα και οι αποκλεισμένοι εκεί Μουσουλμάνοι, με επικεφαλής τον Νάσαρ Όριτς, επιχειρούσαν διαρκώς επιθέσεις κατά των γειτονικών σερβικών χωριών, με την ανοχή των «ειρηνευτικών» στρατευμάτων, σκότωναν, βίαζαν και πυρπολούσαν. Παρά τις απειλές των Σέρβων πολεμιστών, οι Μουσουλμάνοι παρέμεναν αδιόρθωτοι. Το χειρότερο, οι ηγέτες τους, όταν έλαβαν την πληροφορία ότι οι Σέρβοι αποφάσισαν την επίθεση, εγκατέλειψαν τους αμάχους τους και λιποτάκτησαν.

Στη δίκη Κάρατζιτς θα παρακολουθήσουμε σε επανάληψη τη δίκη Μιλόσεβιτς. Σε αντίθεση με τον πρώτο, εναντίον του οποίου υπήρχαν κατηγορίες, κατά του Κάρατζιτς μόνο τα δυτικά χαλκεία θα προσφέρουν, διά Κροατών και Μουσουλμάνων, κατηγορίες. Αξίζει να τονιστεί ότι πρόσφατα αποφυλακίστηκε ο καταδικασθείς για εγκλήματα μουσουλμάνος Όριτς. Το τέλος του Κάρατζιτς όμως είναι προβλεπτό. Το χειρότερο βέβαια είναι άλλο: Η ένταση της αντιπαράθεσης εκείνων των Σέρβων, που απόκαμαν και αποδέχονται την άνευ όρων παράδοση στην αγκάλη των Δυτικών, και των άλλων, που επιθυμούν να συνεχίσουν την αντίσταση, ελιγίζοντας και στη βοήθεια των Ρώσων. Στο μεταξύ όμως, οι Δυτικοί δεν θα διακόψουν τις σχετικές ενέργειες για αποσταθεροποίηση της χώρας με υποκίνηση Αλβανών και Ούγγρων, που κατοικούν σε αυτήν. Έχουν κάποια σχέση τα προβλήματα αυτά της Σερβίας με ανάλογα δικά μας;

Στο Νταρφούρ πεθαίνουν σαν τις μύγες

Στην Αφρική οι συγκρούσεις συνεχίζονται, ενώ οι εκκλήσεις για βοήθεια έχουν καταλαγιάσει. Ο δυτικός άνθρωπος κουράζεται εύκολα. Στο Νταρφούρ και σε άλλες περιοχές οι πρόσφυγες

πεθαίνουν σαν μύγες (ή σαν ψείρες, για να θυμηθούμε πρόσφατο άρθρο μας). Κάποιοι διαπλήρουν την Ερυθρά Θάλασσα, ζητώντας καταφύγιο σε αραβικές χώρες. Οι ισχυροί πωλούν όπλα,

παρέχουν «προστασία» στους εκλεκτούς τους και συντάσσουν στατιστικές για τις σκοτωμένες «ψείρες». Πρώτος πάντως διδάξας τη στατιστική των μαζικών εγκλημάτων υπήρξε ο Στάλιν.

Νέα γενιά χρηστών κοκαΐνης στην Ελλάδα

του Θόδωρου Μπατρακούλη Δρος Γεωπολιτικής

Τα πιο φθηνά ναρκωτικά της Ευρώπης διατίθενται στην Ελλάδα, συμβάλλοντας στη δημιουργία νέων γενιών θυμάτων. Σε έρευνα της Αναπτυξιακής Σύμπραξης «Ένταξη» σημειώνεται ότι στην

Ελλάδα διανύουμε περίοδο διαμόρφωσης νέας μαζικής καταναλωτικής ομάδας χρηστών κοκαΐνης.

Στην ίδια έρευνα επισμαίνεται ότι οι μεγαλέμποροι ναρκωτικών στην Ελλάδα εμπορεύονται κατά κανόνα ένα με δύο κιλά, ενώ όσον αφορά τα κοινωνικά τους χαρακτηριστικά εντάσσονται στην κατηγορία του «μέσου Έλληνα επιχειρηματία», σε παραγωγική ηλικία, με οικογένεια και παιδιά. Η ενασχόληση με κάποιο συγκεκριμένο είδος ναρκωτικού σχετίζεται με την οικονομική τους κατάσταση. Οι μεσαζόντες, οι διανομείς και όσοι χρησιμοποιούνται σε δευτερεύουσες θέσεις στην αγορά των ναρκωτικών, προέρχονται κυρίως από χαμηλά κοινωνικά στρώματα μεταναστών.

Έλλειψη ενημέρωσης

Η εξάρτηση από ουσίες δεν ξεκινάει αποκλειστικά από τα «σκλήρη», όπως η ηρωίνη. Η εξάρτηση μπορεί να σχετίζεται με αλκοόλ ή με ιατρικά σκευάσματα. Στην Ελλάδα είναι ελάχιστοι οι φορείς που αντιμετωπίζουν το τεράστιο μάρκετινγκ των εμπόρων. Το ΚΕΘΕΑ, ένας φορέας με πολύχρονη σημαντική δράση στη θεραπεία και την κοινωνική επανένταξη των τοξικοεξαρτημένων, δηλώνει ότι οι ενέργειές του δεν απολαμβάνουν την αναγκαία κρατική στήριξη. Οι πρώην χρήστες παραμένουν στο κοινωνικό περιθώριο. Μεγάλο εμπόδιο στην κοινωνική επανένταξη των χρηστών παραμένει η έλλειψη ενημέρωσης σχετικά με την

εργασία και τα εργασιακά δικαιώματα.

Στη θέση της αγάπης ο καταναλωτισμός!

Αρκετά συχνά ούτε η ενημέρωση ούτε ο κίνδυνος τιμωρίας εμποδίζουν την προσηυγή στις ουσίες. Υπάρχει ένα πολύ πιο ουσιαστικό έλ-

λειμμα, για το οποίο μπορεί να ευθύνεται και ο καθένας μας: έλλειμμα αξιών, έλλειμμα αγάπης και προσοχής στους νέους. Υπάρχει έλλειμμα προσανατολισμού του βίου. Περιορίσαμε συνήθως τον ορίζοντά μας στην απόκτηση των υλικών μέσων διαβίωσης, αγνοώντας το σκοπό της ανθρώπινης ζωής. Μπορούμε να ζήσουμε χωρίς αγάπη; Πολύ σοφά ένας γέροντας του καιρού μας επισμαίνει ότι «ο κόσμος πάσχει από αζόδευτη αγάπη».

Στο παραπάνω έλλειμμα η απάντηση της σύγχρονης καπιταλιστικής κοινωνίας είναι η κατανάλωση. Και όταν η κατανάλωση υλικών βιοτικών αγαθών δεν καθίψει τα εσωτερικά έλλειμμα, η κατανάλωση των ουσιών αποτελεί την επόμενη φάση υποκατάστασης. Είναι αξιοσημείωτο ότι η παραγωγή, η διακίνηση και η κατανάλωση εξαρτησιογόνων ουσιών, νόμιμων και παράνομων, υπερβαίνει το ένα τρίτο της παγκόσμιας κυκλοφορίας χρήματος!

Καιρός να επανεξετάσουμε την πορεία μας. Τα ενημερωτικά προγράμματα χρειάζεται να γίνουν πιο αποτελεσματικά. Οι δομές απεξάρτησης των τοξικοεξαρτημένων πρέπει να διευρυνθούν. Το ντόπιο και διεθνές εμπόριο εξαρτησιογόνων τοξικών ουσιών πρέπει να πατάσσεται αμείλικτα. Κυρίως όμως, χρειαζόμαστε ένα νόημα ζωής, μια πατρίδα και έναν κόσμο αξιών! Οι πρώτοι που πρέπει να θεραπευτούμε και να ξαναβρούμε το νόημα της ζωής είμαστε εμείς.

του Φώτη Σχοινιά Σχολικού Συμβούλου

Είναι χαρακτηριστικό ότι το κύρος (social status) του εκπαιδευτικού είναι σχετικά υψηλό σε αγροτικές και ήμιαστικές περιοχές, καθώς και στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα. «Από την άλλη όμως, στην εικόνα που έχουν τα άλλα μέλη του κοινωνικού συνόλου για τον εκπαιδευτικό επιδρούν «στερεότυπα», δηλαδή συναισθηματικά φορτισμένες, γενικές και άτεκμηριώτες απόψεις και κρίσεις, που υποτιμούν το κύρος του εκπαιδευτικού» (Παναγιώτης Δ. Ξωχέλλης, Σχολική Παιδαγωγική, έκδοτικός οίκος αδελφών Κυριακίδη, Θεσσαλονίκη 2005, σελ. 127).

Οι εκπαιδευτικοί παρουσιάζουν μεγάλο βαθμό ανασφάλειας και βιώνουν σε υψηλό βαθμό τη λεγόμενη «σύγκρουση ρόλων», που προέρχονται από τις έγγενεις δυσκολίες του σύνθετου έργου τους, από τον κοινωνικό έλεγχο και από την κοινωνική πίεση που τους άσκειται (κυρίως από γονείς και μαθητές), καθώς επίσης και από το πλουραλιστικό αξιακό σύστημα που επικρατεί στις σύγχρονες δημοκρατικές και πολυπολιτισμικές κοινωνίες. Έπίσης, οι εκπαιδευτικοί πιστεύουν και αισθάνονται ότι η κοινωνία δεν αναγνωρίζει όσο πρέπει το έργο τους (Παναγιώτης Δ. Ξωχέλλης, ένθ. άν., σελ. 129). Είναι γεγονός επίσης, ότι το φαινόμενο του burn-out (σύνδρομο επαγγελματικής εξουθενώσεως) απαντά εύρως στους εκπαιδευτικούς, σε βαθμό μεγαλύτερο παρά σε οποιοδήποτε άλλο επάγγελμα. Ο σύγχρονος εκπαιδευτικός διακατέχεται από μία έντονη αποθάρρυνση σχετικά με τη δυνατότητά του να επιτελέσει αποτελεσματικά το έργο του. Συχνά προσκρούει

στην παγερή και αδιαπέραστη αδιαφορία των μαθητών όσον αφορά τη χρησιμότητα των μορφωτικών αγαθών που τους προσφέρει, καθώς και με την αντίδρασή τους να συμμορφωθούν στις υποδείξεις και έντολες του. Τουτό το τελευταίο είναι αναμενόμενο, καθώς κατά τον Ρ. Ντραϊκωρς, «τό τέλος της δημοκρατικής κοινωνίας έχει την τάση να ανθίσταται στην πίεση εκείνων που επιχειρούν να άσκησουν έξουσία πάνω του» (Ρούντολφ Ντραϊκωρς — Ντόν Ντικεμέγιερ, Ένθαρρύνοντας τό παιδί στή μάθηση, μετάφραση Άνδρέα Κοτσοιάνου, έκδ. Θυμάρη, Άθήνα 1979, σελ. 12).

άναγκαιότητα των άνωτέρω, ούδóλως σημαίνει ότι υποστηρίζουμε μία τεχνοκρατική αντίληψη για τη διδασκαλία, που óλωσδιόλου άπορρίπτει από τη σύγχρονη παιδαγωγική-διδακτική έρευνα (Ζωή Παπαναούμ, ένθ. άν., σελ. 35). Όμως, ή άποτελεσματική διδασκαλία δέν άπαιτεί μόνο τον έμφυτο προικισμό, τό χάρισμα και την έμπνευση, αλλά και ή γνώση, την ενημέρωση και την έπισημύσωση για τίς προϋποθέσεις της. Η έπιτυχής διδασκαλία είναι ταυτόχρονα τέχνη και έπισημύ. Έτοι, αναφύεται ή άνάγκη να ενισχυθή ό «επαγγελματισμός», ή «επαγγελματική

χαρακτηριστικά γραφή, ή άίσθηση άποστολής, ή δέσμευση των εκπαιδευτικών σε έναν κώδικα αξιών, καθώς και ή συνειδητοποίηση των συνεπειών του έργου τους τόσο σε άτομικό, όσο και κοινωνικό επίπεδο, συνιστούν δείκτες επαγγελματισμού και άποτελούν έγγύηση για έργο ύψηλης ποιότητας» (Ζωή Παπαναούμ, ένθ. άν., σελ. 56).

Η επαγγελματική ανάπτυξη (professional development) των εκπαιδευτικών, ή διαμόρφωση εκπαιδευτικών με επαγγελματισμό ύψηλού επιπέδου προϋποθέτει ή συστηματική και μεθοδική μέριμνα της Πολιτείας για

Ο σύγχρονος εκπαιδευτικός, για να άντεπεξέλλη αποτελεσματικά στο έργο του, πέρα από τίς παραδοσιακές άρετές και προσόντα (άρτια έπισημύσωση και παιδαγωγική-διδακτική κατάρτιση, άγάπη προς τό παιδί, ύπομνη, ένσυναίσθηση, παιδαγωγικό τάκτ κ.λπ.), πού πρέπει να κατέχει, πρέπει να εκπαιδευθή και στή λεγόμενη «διόικηση της τάξεως» (class-management) και στή «διόικηση του σχολείου (school-management), θέματα στα όποια παραμελεί έντελώς ή Πολιτεία να τον ενημερώσει και εκπαιδεύσει. Βέβαια, έπισημύσοντας την

άυτονομία και έπάρκεια του εκπαιδευτικού, για να καταστή πίο άποδοτικός στο σύνθετο και ιδιαίτερα άπαιτητικό έργο του. Κάνοντας λόγο για «επαγγελματισμό» των εκπαιδευτικών, δέν παραγνωρίζουμε την ήθική διάσταση του έργου του επαγγελματία εκπαιδευτικού.

Οι όροι «επαγγελματισμός», «επαγγελματίας» είναι άπόδοση στα έλληνικά των άντιστοιχών άγγλικών όρων professionalism, professional, πού στο έννοιολογικό εύρος τους περιλαμβάνουν και αυτό πού λέμε στα έλληνικά «λειτουργήμα». Όπως έχει

κατάλληλη προετοιμασία των ύποψηφίων εκπαιδευτικών και ή συνεχή έπιμορφωτική στήριξη των έν ενεργεία εκπαιδευτικών. Δέν άρκει ό «πατριωτισμός» και τό φιλότιμο όρισμένων εκπαιδευτικών —όπως συμβαίνει ούσιαστικά μέχρι τώρα. Έρωτήματα του τύπου «τί κοινωνία θέλουμε;», «τί πολίτη θέλουμε;», «τί μαθητή θέλουμε;», «τί εκπαιδευτικό θέλουμε;», «ποιόν εκπαιδευτικό θέλουμε και πώς τον φτιάχνουμε;» πρέπει να άπασχολήσουν την έλληνική κοινωνία και την Έλληνική Πολιτεία, άν θέλουμε άναβάθμιση της Έκπαίδευσης

Καθηγητές σε κρίση ανασφάλειας

Ο Στ. Παπαθεμελής για το Πέραμα

Τη βαθύτατη θλίψη του για τα θύματα της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης Περάματος εξέφρασε ο Πρόεδρος της Δημοκρατικής Αναγέννησης κ. Στέλιος Παπαθεμελής στις οικογένειες των αδικοχάμενων εργατών, που σκοτώθηκαν κάτω από αδιευκρίνιστες μέχρι στιγμής συνθήκες, κατά τη διάρκεια επισκευών των αμπαριών πλοίου στο Πέραμα.

Ο κ. Παπαθεμελής επικοι-

νώνησε με τον Πρόεδρο του Συνδικάτου Μετάλλου κ. Πουλικογιάννη, από τον οποίο και ζήτησε να μεταφέρει τα συλλυπητήριά του σε όλη την οικογένεια των εργατών μετάλλου και τόνισε την ιδιαίτερη ανησυχία του για τις συνθήκες ασφάλειας, που απ' ό,τι απέδειξε το νέο αυτό τραγικό ατύχημα, συνεχίζουν να μην υπάρχουν στην υπερευαίσθητη αυτή ζώνη. Κάλεσε δε τον υπουργό Εμπορι-

κής Ναυτιλίας να προχωρήσει χωρίς καμμία καθυστέρηση στις έρευνες για το τραγικό αυτό συμβάν.

Παράλληλα, με εντολή του κ. Παπαθεμελή, κοντά στους τραυματισμένους εργατές βρέθηκε κλιμάκιο της Δημοκρατικής Αναγέννησης, με επικεφαλής τον εκπρόσωπο Τύπου του κόμματος κ. Σταύρο Βικόλη και το στέλεχος του κόμματος στον Πειραιά κ. Τζανάκο Γιάννη.

Ψήφισμα για τη γλώσσα

Σε σύσκεψη έπιτροπής για ή διάωση της άκεραιότητας της έλληνικής γλώσσας, ύπό τον Β. Τσούπρα, διαπιστώνεται ή σημερινή άδιαφορία και άπαιδευσία. Παράλληλα καλούνται οι φορείς, δημόσιοι και ιδιωτικοί, να σεβαστούν την άξία της γλώσσας μας και να την ύποστηρίξουν στους δύσκολους καιρούς πού περνάμε.

ΜΝΗΜΗ ΜΑΡΤΥΡΑ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ

‘Η Ρωμηοσύνη εν’φυλή συνότζιαιρη του̃ κόσμου

‘Η Ρωμηοσύνη εν’φυλή συνότζιαιρη του̃ κόσμου, κανένας δέν εύρέθηκεν γιά νά τήν ίξηλείψει.

Κανένας, γιατί σσιέπει την πού τά ‘ψη ό Θεός μου.

‘Η Ρωμηοσύνη έφ’ νά χαθεί, όντας ό κόσμος λείπει!

Οί συγκλονιστικοί αύτοί στίχοι είναι του̃ έθνικοϋ μας Κύπριου ποιητή **Βασίλη Μιχαηλίδη** από τό άριστουργηματικό μελόδραμά του «‘Η 9η ‘Ιουλίου του̃ 1821».

Τό έργο παρουσιάστηκε σέ μουσική του̃ Χαράλαμπου Πρωτοπαππά στή Μεγάλη Αΐθουσα Τελετών του̃

Πανεπιστημίου ‘Αθηνών, στίς 9 ‘Ιουλίου 2008, σέ έκδήλωση μέ κύριο όμιλητή τόν Μακαριώτατο ‘Αρχιεπίσκοπο Κύπρου κ. Χρυσόστομο.

Στίς 9 ‘Ιουλίου του̃ 1821, μέ άπόφαση τής ‘Υψηλής Πύλης και μετά από «εισήγηση» του̃ διοικητή τής Κύπρου Κιουτσούκ Μεχμέτ άπαγχονίστηκε ό ‘Αρχιεπίσκοπος Κύπρου Κυπριανός και άποκεφαλίστηκαν οί Μητροπολίτες Κυρηναίας, Κιτίου και Πάφου στήν πλατεία Σαραγίου τής Λευκωσίας. ‘Επακολούθησε άγρια σφαγή και άλλων

κληρικών, προεστών, έμπόρων και κτηματιών.

Τό ποίημα-μελόδραμα του̃ Βασίλη Μιχαηλίδη «‘Η 9η ‘Ιουλίου 1821» αποδίδει σέ όλη τήν τραγικότητά τους τίς τρομερές αύτές στιγμές τής Μεγαλονήσου, τήν πρωτοφανή τουρκική θηριωδία και κυρίως τή γενναία στάση του̃ μάρτυρα ‘Αρχιεπισκόπου Κυπριανού, πού άρνείται νά σπεύσει νά κρυφτεί (όταν τόν προειδοποιεί ό Τούρκος Κιόρογλου, γιατί «παρά τό γαΐμαν τούς πολλούς κάλλιον του̃ Πισκόπου»).

‘Αρνείται επίσης νά αλ-

λαξοποιηθεί, γιά νά σώσει τή ζωή του. Βαδίζει πρós τό θάνατο μέ λόγια συγκλονιστικά, όπως: «‘Η Ρωμηοσύνη εν’φυλή συνότζιαιρη του̃ κόσμου» και σάν τήν προσευχή του: «Θεέ μου, τζιαί συγχώρησέ τους λάς πού μās μισούσιν,/Θεέ μου, τζιαί ξισκλάβωσε τήν άχαρη φυλήμ μας/Θεέ μου, τζιαί συγχώρησέ τους λάς πού πολεμούσιν,/Θεέ μου, τζιαί συχώρα μας, τζιαί δέχτου τήψ ψυχιήμ μας».

Τό πυκνό άκροατήριο καταχειροκρότησε τήν παρουσίαση και ιδιαίτερος τήν ύψίφωνο κ. ‘Ελπινίκη Ζερ-

βοϋ, τόν βαρύτονο κ. Δημ. Κασοάρη και φυσικά τόν συνθέτη Χαράλαμπο Πρωτοπαππά.

‘Ο ‘Αρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος στήν όμιλία του̃ μέ θέμα: «‘Η συμβολή τής ‘Εκκλησίας τής Κύπρου στους άγώνες του̃ ‘Ελληνισμού» αναφέρθηκε στήν ιστορία τής Μεγαλονήσου, στή «συνάντησή» μέ τόν Χριστιανισμό και στήν μακραιώνα ιστορία του̃ Κυπριακού ‘Ελληνισμού και τή διαρκή ένεργό συμμετοχή του̃ τόσο στους παλαιούς, όσο και στους σύγχρονους άγώνες του̃

‘Εθνους.

‘Ιδιαίτερη ύπηρε ή άναφορά του̃ στόν ήρωικό ‘Αγώνα τής ΕΟΚΑ καθώς και στό ΟΧΙ τών ‘Ελληνοκυπρίων στό Σχέδιο ‘Ανάν τό 2004.

Στή συνέχεια, ό κ. Χρυσόστομος στάθηκε στή σημερινή πορεία του̃ Κυπριακού, ύπογραμμίζοντας έμμέσως πλήν σαφώς τήν έντονη διαφρονία του̃ μέ τή «γραμμή Χριστόφια».

Τά κύρια σημεία τής όμιλίας του̃ κ. Χρυσόστομου γιά το θέμα αύτό άκριβώς παρακάτω.

ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ στηρίζουν Χριστόφια Σιωπα̃(;) τό ΚΚΕ

Σημαιοφόρος του̃ Σχεδίου ‘Ανάν ό ΣΥΝ μαζί μέ τούς Κ. Σημίτη, Γ. Παπανδρέου και Κ. Μητσοτάκη, δέν μπορούσε παρά νά συμφωνήσει μέ τήν πολιτική Χριστόφια γιά έναρξη άπ’ εύθείας διαπραγματεύσεων μέ τόν ‘Αχμέτ Ταλάτ στίς 3 Σεπτεμβρίου. Διαπραγματεύσεις, πού άπό τίς πρώτες ένδειξεις, θά όδηγήσουν, —ό μή γένοιτο— στό Σχέδιο ‘Ανάν, άπό «άλλη πόρτα».

Τό ΚΚΕ, πού ήταν τό μοναδικό κόμμα τής Βουλής πού πολέμησε άπό τήν πρώτη στιγμή τό σχέδιο ‘Ανάν, περιέργως(;) σιωπά τώρα. Σέ δύο φύλλα του̃ «Ριζοσπάστης» άρκέστηκε στή δημοσίευση του̃ άνακοινωθέντος Χριστόφια-Ταλάτ και στίς δηλώσεις τής ήγεσίας του̃ ΑΚΕΛ, χωρίς όμως, μέχρι αύτή τή στιγμή, νά πάρει θέση τό ίδιο τό ΚΚΕ! Είναι θέμα άλληλεγγύης πρós τό «άδελφό ΑΚΕΛ»; Δέν ξέρουμε. Σέ τέτοια πάντως ζητήματα τό σαβουάρ-βίθρ δέν έχει θέση.

‘Όσο γιά τά άλλα κόμματα, ΝΔ και ΠΑΣΟΚ χαιρέτισαν τήν άπόφαση Χρυστόφια, ίσως μέ τή σκέψη: «‘Αντε νά τελειώνουμε μέ τό Κυπριακό...».

Μά δέν θά τελειώσουν έτσι. Μόλις ή Τουρκία πάρει τήν ύπογραφή μας γιά τή «λύση» πού θέλει στή Μεγαλονήσο, θά άνοιξει άμέσως ένεργό μέτωπο στή Θράκη και στό Αιγαίο.

Εϋχόμαστε και προσευχόμαστε νά άποδειχθούν οί σκέψεις άσπρήκτες και ύπερβολικά φοβικές. Δέν τό έλπίζουμε όμως.

M.M.M.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΥΠΡΟΥ

Η Τουρκία επιδιώκει την κατάληψη όλης της Κύπρου

Οθέτριες υπήρξαν οι συνέπειες «της θεώρησης του προβλήματος μας όχι ως προβλήματος εισβολής και συνεχιζόμενης τουρκικής κατοχής, αλλά ως θέματος δικαιοδικής διαμάχης που παραπέμπει στην αναζήτηση “μέσου όρου” θέσεων μεταξύ θύματος και θύτη».

Τα παραπάνω τόνισε ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος στην ομιλία του, στις 9 Ιουλίου 2008, στη Μεγάλη Αΐθουσα Τελετών του Πανεπιστημίου Αθηνών, με θέμα: «Η συμβολή της Εκκλησίας της Κύπρου στους αγώνες του Ελληνισμού».

Στην ίδια ομιλία ο Κύπριος Ιεράρχης είπε:

Αναμφίβολα ζούμε στην εποχή των ωμών συμπερόντων και των συσχετισμών δυνάμεων και δεν το αγνοούμε. Δεν είμαστε υπερδύναμη, για να επιβλήθουμε τους όρους μας. Έχουμε τη γνώμη όμως ότι, ιδιαίτερα τον τελευταίο καιρό, από δική μας υπαιτιότητα, οδηγούμαστε από το κακό στο χειρότερο. Όχι μόνο δεν αξιοποιήσαμε στο ελάχιστο την ένταξή μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, το Διεθνές και Ευρωπαϊκό Δίκαιο, στα οποία στηρίζεται το σύγχρονο οικοδόμημα του ευρωπαϊκού κόσμου, αλλά, αντίθετα, δημιουργήσαμε και το μύθο του καλού και διαλληλεκτικού Ταλάτ, που με δειπνά και κοινωνικές συναντήσεις, θα έλυε το πρόβλημά μας. Φορτώσαμε τις ευθύνες της τουρκικής διαίτησής στη δική μας πλευρά και τη δική μας ηγεσία που τάχατες «δεν ήθελε λύση».

Το χειρότερο, δεν δείχνουμε να καταλαβαίνουμε τη σημασία που έχει η προστασία της Κυπριακής Δημοκρατίας. Η προσπάθεια της Τουρκίας να μονιμοποιήσει και να νομιμοποιήσει την κατοχή, να απο-

ενοχοποιηθεί από την Εισβολή, να απαλλοτριωθεί από τα εγκλήματα που διέπραξε, δεν μπορεί να ευδοκωθεί, όσον υπάρχουν οι αποφάσεις και τα ψηφίσματα των Ηνωμένων Εθνών και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που θεωρούν την Κυπριακή Δημοκρατία. Ο μόνος τρόπος, για να απαλλοτριωθούν οι Τούρκοι και οι σύμμαχοί τους από τα ψηφίσματα και τις αποφάσεις αυτές είναι η διάλυση της Κυπριακής Δημοκρατίας, του αντικειμένου προς το οποίο τα ψηφίσματα απευθύνονται. Γι’ αυτό και βυσσοδομοούν για εξοπλιστική δημοσίευση νέου κράτους, ώστε στη σύγκρουση των δύο «συνταίρων» που θα προκύψει, ή θα μεθοδευτεί, απαλλοτριωμένοι από τις ειλημμένες υποχρεώσεις τους, να τρέξουν να προσφέρουν τις «καλές τους υπηρεσίες» και να αναγνωρίσουν τα δύο κράτη που οραματίζονται. Θα έπρεπε, ως εκ τούτου, στην ερώτηση αν η επιδιωκόμενη λύση θα προκύψει από παρθενογένεση, η απάντηση να ήταν ξεκάθαρη. Η απάντηση ότι θα έχουμε τελικά μία ενιαία ομοσπονδιακή κυβέρνηση μας αυτοεγκλιβίζει. Η ενιαία ομοσπονδιακή κυβέρνηση δεν μπορεί να προκύψει από παρθενογένεση. Πώς θα ξεφύγουμε αργότερα; Μήπως ανοίγουμε δρόμο σε νέες τουρκικές διεκδικήσεις; Δεν ανιστούν τα πιο πάνω σοβαρότατες διηλισθήσεις προς τις τουρκικές παράδεκτες θέσεις;

Θα ήταν αφέλεια σοβαρότατης μορφής η πίστωση με καλή θέληση της Τουρκίας. Και νομίζω πως υπνώτουμε, αν πιστεύουμε ότι με το άνοιγμα διόδων προς τα Κατεχόμενα, με τους όρους μάλιστα του κατακτητή, διευκολύνεται η λύση. Εξυπηρετούνται, απλώς, τα οικονομικά και άλλα συμφέροντα της Τουρκίας και εξ-

ασθενεί η πιθανότητα άσκησης πίεσης σε αυτήν από τρίτους.

Κατάληψη όλης της Κύπρου

Η Τουρκία δεν επιθυμεί λύση επανένωσης της Κύπρου. Αν, για να επιβάλει τα άνομα σχέδιά της, κράτσει σε άθλιες συνθήκες απομονωμένους μέσα σε θυλάκους για δέκα χρόνια τους Τουρκοκυπρίους, θα συγκατανεύσει τώρα, που βρίσκεται σε θέση ισχύος, σε επανένωση του τόπου και του λαού, απλώς γιατί υποχωρούμε συνεχώς από τις θέσεις μας; Η Τουρκία μεθοδεύει την κατάληψη ολόκληρης της Κύπρου, χωρίς να επείγεται ιδιαίτερα για το χρόνο αυτής της κατάληψης.

Εξ άλλου η, δίκην αποικιακού κυβερνήτη, καθημερινή εμφάνιση του Άγγλου Υπάτου Αρμοστή στη Λευκωσία, ο οποίος προαναγγέλλει εξελίξεις και ποδηγετεί διαδικασίες, ποια περιθώρια επιτυχίας αφήνει στις προσπάθειές μας; Ποιοι εργάστηκαν απεγνωσμένα από τα γεγονότα της σφαγής στον Κοντεμένο το 1958, τη διαδικασία εισβολής της Πράσινης Γραμμής το 1963, μέχρι και σήμερα, για τη διαίρεση και τη διεύρυνση του χάσματος των δύο κοινοτήτων; Τα συμφέροντα των Άγγλων στην περιοχή δεν έχουν διαφοροποι-

ή θα δικαιολογήσει την Τουρκία στα θέματα του εποικισμού και του εθνικού ξεκαθαρίσματος;(...)

Χρέος της Ελλάδας

(...) και τέλος, πιστεύω πως και η Ελλάδα θα πρέπει να αναλάβει τις ευθύνες της απέναντι σε ένα τμήμα του Έθνους που κινδυνεύει. Νοιώσαμε πολλές φορές μέχρι τώρα το πικρό αίσθημα της εγκατάλειψης σε ώρες δύσκολες. Όταν το 1974 αναγκαστήκαμε να εγκαταλείψουμε τα σπίτια και τις περιουσίες μας, το έθνος, δυστυχώς, στάθηκε σε απόσταση ασφαλείας από τα τεκταινόμενα, προβάλλοντας τη δικαιολογία της απόστασης. Πριν από λίγα χρόνια, μέρας της ηγεσίας του Έθνους μάς συμβούλευε σε αποδοχή του σχεδίου Ανάν, που θα οδηγούσε —και είναι σίγουρο ότι το έβλεπαν και αυτοί— σε εθνική τραγωδία. Σήμερα βολεύτηκε πίσω από το «εσείς αποφασίζετε και εμείς στηρίζουμε». Μα σε ώρες κινδύνου, δεν μπορεί να είμαστε μόνοι. Είμαστε φύτρα της ίδιας γενιάς. Κοινά είναι τα προβλήματα, κοινή και η μοίρα όλου του Ελληνισμού. Τυχόν ευδωση των τουρκικών επιδιώξεων στην Κύπρο θα οδηγήσει σε διεκδικήσεις και άλλων ελληνικών εδαφών.

Αν οι Κύπριοι έτρεξαν στο πλευρό της αγωνιζόμενης Ελλάδας και αν από τα πανάρχαια χρόνια τα κόκκαλά τους λιπαίνουν διάφορα μέρη της ελληνικής γης, έχουμε την αξίωση —μας δίνει αυτό το δικαίωμα η κοινή μας καταγωγή— και η Ελλάδα να αντιπροσφέρη στην Κύπρο τη δυναμική στήριξη των δικαίων της στη διεθνή σκηνή...

Αν οι Κύπριοι έτρεξαν στο πλευρό της αγωνιζόμενης Ελλάδας και αν από τα πανάρχαια χρόνια τα κόκκαλά τους λιπαίνουν διάφορα μέρη της ελληνικής γης, έχουμε την αξίωση —μας δίνει αυτό το δικαίωμα η κοινή μας καταγωγή— και η Ελλάδα να αντιπροσφέρη στην Κύπρο τη δυναμική στήριξη των δικαίων της στη διεθνή σκηνή...

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

ΜΑΡΙΑ ΤΑΣΤΣΟΓΛΟΥ-ΚΟΚΚΙΝΟΥ

Στη Σμύρνη γεννήθηκα...

Μικρασιατική Καταστροφή - Μεσοπόλεμος - Μεταπολεμική Ελλάδα

Ιστορικό μυθιστόρημα, στο οποίο παρακολουθούμε το πλαίσιο ζωής μιας αρκετά προοδευτικής για την εποχή της Ελληνίδας, που βίωσε τις περιπέτειες, αλλά και γνώρισε έντονα την υπέροχη αγάπη, που πάντα κατανοεί.

Ένα ολοζώντανο ταξίδι μνήμης από τα παράλια της

Ιωνίας στις συνοικίες των προσφύγων στην Ελλάδα, γεμάτο από ιστορίες χαρούμενες, ντέρτια, καημούς, δυσκολίες. Και στέλνει ένα μήνυμα αισιοδοξίας, όπως ακριβώς έκανε η όμορφη και δυνατή μικρασιατική ράτσα, που όπου πατούσε άνοιζε και κάρπιζε η γη.

(εκδόσεις ΙΩΛΚΟΣ)

ΜΙΧΑΗΛ ΤΡΙΤΟΥ

Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος

Η εργασία αυτή είναι αφιερωμένη στον Μακαριώτατο Αναστάσιο και γράφτηκε με την ευκαιρία της συμπληρώσεως δεκαπέντε ετών από την ενθρόνισή του στον ιστορικό και μαρτυρικό θρόνο της Αρχιεπισκοπής Τυράνων, Δυρραχίου και πάσης Αλβανίας.

Είναι αφιερωμένη στον Ιεράρχη, τον Ιεραπόστολο,

τον Πανεπιστημιακό Δάσκαλο, με το ανεπίληπτο ήθος, την άριστη επιστημονική συγκρότηση, τη θαυμαστή γλωσσολογία, τις οργανωτικές ικανότητες και τη μεγάλη ευαισθησία σε θέματα ειρήνης, κοινωνικής δικαιοσύνης και σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

(Ιωάννινα 2007)

ΔΙΣΚΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Γιώργος Γραβιάς,

«Αίμος» (εταιρεία «Καθρέφτης»)

Κυκλοφόρησε από την εταιρεία «Καθρέφτης» ένας νέος ψηφιακός δίσκος του κιθαρίστα Γιώργου Γραβιά, με τίτλο: «Αίμος», ο οποίος περιέχει δεκατέσσερα ορχηστρικά παραδοσιακά τραγούδια, διασκευασμένα με σύγχρονα και παραδοσιακά μουσικά όργανα.

Ο Γιώργος Γραβιάς, κιθαρίστας με μοναδικό ερμηνευτικό τρόπο, αποδίδει αγαπημένους παραδοσιακούς σκοπούς, με ευδιάκριτες παραπομπές σε ένα οικείο βαλκανικό ήχο, που όμως συνυπάρχει δημιουργικά με σύγχρονα μουσικά ακούσματα. Η ερμητική ενορχήστρωση του Γιάννη Κωνσταντινίδη, η σύμπραξη νέων αλλά πολύ αξιόλογων μουσικών και η μουσι-

κή επιμέλεια του Μανώλη Καρπάθιου δίνουν ένα οπωσδήποτε ενδιαφέρον αποτέλεσμα, στο οποίο η νέα μουσική τεχνολογία συνομιλεί με την παραδοσιακή μουσική.

Πάντοτε βεβαίως, σε τέτοιες συναντήσεις υπάρχει ο κίνδυνος ο μουσικός νεωτερισμός και η αλόγιστη χρήση των δυνατοτήτων της τεχνολογίας να δώσουν ένα αμφιβόλο αισθητικής αποτέλεσμα. Έχουμε όμως την εντύπωση ότι κάτι τέτοιο δεν ισχύει, εν προκειμένω, διότι ο Γιώργος Γραβιάς συνομιλεί με σεβασμό και στέρεη γνώση με τη μουσική μας παράδοση, δίνοντας ένα ηχητικό αποτέλεσμα ολόκληρο σημερινό.

Αναγκαία η επαναφορά του πολυτονικού

Από την κ. Ελένη Δαμβουνέλη λάβαμε την ακόλουθη επιστολή:

Κύριε Διευθυντά,

Διάβασα το κείμενο του κ. Σεραφειμίδη στο φύλλο της εφημερίδας σας της 24ης Ιουλίου, σύμφωνα με το οποίο το πολυτονικό σύστημα γραφής δεν αποτελεί εθνική γλωσσική παράδοση.

Ουσιαστικά το κείμενο αποτελεί «απάντηση» στο άρθρο του κ. Κουρταλίδη επίσης στην ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ (12.6.2008), με τίτλο: «Δώδεκα λόγοι για το πολυτονικό».

Ο κ. Σεραφειμίδης εστιάζει το ενδιαφέρον του στο κείμενό του στη διαχρονική εξέλιξη της ελληνικής γλώσσας, για να καταλήξει στο συμπέρασμα πως το πολυτονικό δεν αποτελεί εθνική γλωσσική παράδοση. Αναφέρεται όμως στην αναγκαιότητα των πνευμάτων και των τόνων για τη σωστή ανάγνωση της γραφής.

Σήμερα η γλωσσική μας παράδοση συνδέεται με την αρχαία ελληνική γραμματεία, που την ξέρουμε με πνεύματα και τόνους. Άρα το

μονοτονικό δείχνει «ξένο» με την παράδοση αυτή.

Είναι χαρακτηριστικό πως όσοι μαθητεύσαμε στα σχολικά μας χρόνια στο πολυτονικό συμφωνούμε πως το μονοτονικό είναι άχαρο και φτωχάει τη γλώσσα.

Ο κ. Σεραφειμίδης διατυπώνει την άποψη πως η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ κακώς τυπώνεται σε πολυτονικό, επειδή οι απόψεις του είναι υπέρ του μονοτονικού και μόνο. Δεν θα αγνοεί ασφαλώς το πόσες εφημερίδες και περιοδικά, δεν έχει σημασία αν είναι μεγάλα ή μικρά, τυπώνονται επίσης στο μονοτονικό.

Το θέμα της επαναφοράς

του πολυτονικού θα το έκρινε αναγκαίο για τη διάσωση της γλώσσας μας. Η αποδυνάμωση της γλώσσας μας έχει αρχίσει από τότε που παραμερίστηκε η διδασκαλία των αρχαίων ελληνικών και τα σχετικά βιβλία Γραμματικής και Συντακτικού της Αρχαίας, που δίνουν τις βάσεις για την εμπέδωση της ελληνικής γλώσσας.

Ο Στέφανος Βυζάντιος υποστήριζε πως δεν θα πρέπει να μιλάμε για αρχαία ή δημοτική, αλλά για μία και ενιαία Ελληνική. Σήμερα εμείς έχουμε και άλλες διακρίσεις με βάση το πολυτονικό ή και το μονοτονικό.

Το θέμα είναι πως σταδιακά απομακρυνόμαστε όχι μόνο από τις ρίζες μας και την παράδοση, αλλά από την ίδια τη γνώση καθαυτή, ήες και επιβάλλεται οπωσδήποτε να αποδοθεί η μάθηση. Και εδώ ως πούμε, πως συχνά σε σχετικές συζητήσεις ακούμε πως ξένοι δεν φέρονται κόπου για τη διδασκαλία ακόμη και της αρχαίας ελληνικής γλώσσας. Γεγονός που σημαίνει πως εμείς ως άμεσοι απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων συγγραφέων,

θα έπρεπε να είμαστε πιο δεκτικοί στη μάθηση των αρχαίων ελληνικών και της γλώσσας καθαυτής. Πολλοί πιστεύουν πως το μονοτονικό έγινε, για να μαθαίνουν τα παιδιά πιο εύκολα τη γλώσσα. Λίγοι θα το πίστευαν.

Σε μια εποχή που η επικοινωνία και η συνεννόηση μεταξύ των ανθρώπων καθίσταται πιο δύσκολη, η διατήρηση της γλώσσας με την ακεραιότητά της και του κανόνες της θα ήταν άμεση επιταγή. Δεν είναι τυχαίο που ο Σολωμός ταυτίζει τη γλώσσα με την ελευθερία.

Με εκτίμηση,
Ελένη Ι. Δαμβουνέλη

Ανοιχτή επιστολή προς κάθε αρμόδιο

Με μεγάλη προσοχή παρακολούθησα την υπέροχη ομιλία του Προέδρου της Δημοκρατίας κ. Καρόλου Παπούλια, την 24η Ιουλίου, στο Προεδρικό Μέγαρο, κατά την εορτή της επετείου της αποκατάστασης της Δημοκρατίας με τη ζοφερή Δικτατορία.

Με εντυπωσίασε το γεγονός ότι ο κ. Πρόεδρος, με παρηγορία εξαπέλυσε επίθεση προς πάσα κατεύθυνση, με στόχο το στιγματισμό των τραγικών καταστάσεων, που —στην ουσία— διαβρώνουν τη Δημοκρατία, εφόσον ο πολιτικός χώρος και γενικότερα ο χώρος των εξου-

σιών γέμει σκανδάλων, οικονομικών και άλλων, που επηρεάζουν την καθημερινή ζωή του πολίτη και τορπιλίζουν —έως και συντρίβουν— την ευημερία του και τον οδηγούν στο χάος και στην απόγνωση. Και σε αυτές τις περιπτώσεις, δεν μπορεί να είναι σίγουρος για το τι θα ξημερώσει αύριο για την Πολιτεία.

Ακόμη και μέσα στην Εκκλησία υπάρχει μεγάλη απογοήτευση, γιατί —δυστυχώς— λαμπόγια προσπαθούν να διαβρώσουν τις εξαιρετικές και επαινετές προσπάθειες του νέου Αρχιεπισκόπου,

τον οποίο επιθυμούν ακόμη και να ανατρέψουν, ώστε να μπορούν να συνεχίσουν τις φοβερές ατασθαλίες τους.

Είναι φυσικό, κατόπιν αυτών, ο κάθε ευσυνειδήτος πολίτης, απογοητευμένος από παράγοντες, κόμματα, Πολιτεία, Εκκλησία και από κάθε άλλη εκμεταλλευτική εξουσία, να αναρωτιέται πού θα καταλήξει αυτή η κατάσταση.

Και είμαι βέβαιος —δυστυχώς— ότι τόσο οι εκάστοτε αναφορές του Προέδρου της Δημοκρατίας κ. Καρόλου Παπούλια για τα φλέγοντα

αυτά θέματα (οικολογίας, δικαιοσύνης, υγείας, παιδείας, εξυγιάνσης του πολιτικού στίβου κ.λπ.), όσο και οι πενιχρές δικές μου, κάθε τόσο, σχετικές διαμαρτυρίες απευθύνονται εις «ώτα μη ακουόντων», ως «φωνή βοώντος εν τη ερήμω». Αλλά γράφω και εγώ, μόνο και μόνο για να εκφράσω την προσωπική μου αγανάκτηση, με την απόλυτη βεβαιότητα ότι αυτή συμπίπτει με την αγανάκτηση εκατομμυρίων συμπολιτών μου.

Τιμόθεος Κ. Κιλιφής
Αρχιμανδρίτης
Ι. Μ. Πεντέλης

ΑΛΜΠΑΤΡΟΣ

Το Σήμα
της
Στεγανότητας

Τηλ.: 210-5143995

ΑΛΜΠΑΤΡΟΣ

Μονώσεις, Στεγανοποιήσεις παντός καιρού για σπίτια, πολυκατοικίες, κτίρια σε τάρτσες, κεραμοσκεπές, τοίχους, υπόγεια, τοιχεία, βεράντες, ζαρντινιέρες, πισίνες, για υγρασίες, νερά, διαβρώσεις.

ΑΛΜΠΑΤΡΟΣ

Μονώσεις επιστημονικής αντιμετώπισης των προβλημάτων με υλικά τεχνολογίας εξωτερικού. Ελληνικά συνεργεία και αποτελέσματα αμέσως.

ΑΛΜΠΑΤΡΟΣ

Εξειδικευμένες λύσεις συντήρησης παιδιών μονώσεων, καθώς και βελτίωσης αποτυχημένων κατασκευών σε χαμηλές τιμές.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:

«Νά κατεβοῦμε στό πεζοδρόμιο»

Τέτοια νά ἀκοῦμε καί κυρίως νά βλέπουμε. Δεκαήμερο ἐκδηλώσεων, πού θά ἀρχίσουν περί τὰ τέλη Σεπτεμβρίου, ὀργανώνει ἡ Μητρόπολη Πειραιῶς κατά τῶν ναρκωτικῶν.

Σέ σχετική ἀνακοίνωση τῆς Μητροπόλεως, πού ὑπογράφεται ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτη της κ. Σεραφεῖμ, τονίζονται:

«Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά κατεβοῦμε στό πεζοδρόμιο, νά προσφέρουμε τό χέρι μας καί, ἂν χρειαστεῖ, νά συγκρουστοῦμε μέ συμφέροντα καί σκοτεινές δυνάμεις, προκειμένου νά περιορίσουμε τό φαινόμενο τοῦ εὐτελισμοῦ τῆς ἀνθρώπινης ὑπόστασης. Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά ἀντισταθοῦμε... Νά ἀγωνιστοῦμε, ἔτσι ὥστε τό χαμένο χαμόγελο, ἡ αἰσιοδοξία, ἡ ἀγάπη γιά τή ζωή καί γιά τόν συνάνθρωπό μας νά ἀνθίσουν στά πρόσωπα καί στίς ψυχές ὄλων μας...».

Καί τό μήνυμα τοῦ κ. Σεραφεῖμ τελειώνει μέ τή διαβεβαίωση: «Μέ πίστη καί δύναμη, ἀκόμα καί σήμερα γίνονται θαύματα». Σύμφωνα μέ τό πρόγραμμα τῶν ἐκδηλώσεων, πού θά ἔχει ὡς κεντρικό σύνθημα τό «ὅταν θέλουμε μποροῦμε», θά πραγματοποιηθοῦν ἐνημερωτικές ὁμιλίες, προβολές κ.ἄ. ἀπό εἰδικές μονάδες καί εἰδικούς ἐπιστήμονες, στόν Πειραιᾶ καί σέ ὁμορους Δήμους. Οἱ ἐκδηλώσεις θά κλείσουν μέ μεγάλη συναυλία στό κέντρο τοῦ Πειραιᾶ.

Ἡ «Χ», πού πάντα διακηρύσσει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐπιβάλλεται νά εἶναι ζωντανή, παρούσα καί μέ δράση, ὅπου ὑπάρχει ἕνα μέτωπο, χαιρετίζει τήν πρωτοβουλία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πειραιᾶ.

Κάποτε, προδικτατορικά, ὁ ἀείμνητος Νικόλαος Ψαρουδάκης εἶχε βάλει στή «Χ» πρωτοσέλιδο κύριο ἄρθρο του μέ τόν τίτλο: «Τό «ἅγιο πεζοδρόμιο!». Ἐναφερόταν στούς σκληρούς καί αἱμάτινους πολλές φορές ἀγῶνες τῶν ἐργαζομένων γιά κοινωνική δικαιοσύνη. Ὁ τίτλος αὐτός, καί φυσικά τό περιεχόμενο τοῦ ἄρθρου, σόκαραν τοὺς «καθῶς πρέπει» χριστιανούς τοῦ εὐσεβισμοῦ, πού παρότρυναν ὄσους ἐπηρέαζαν νά διαγραφοῦν ἀπό τήν ἐφημερίδα μας, γιατί «εἶναι κρυπτοκομμουνιστική», ἀφοῦ κάνει λόγο γιά «ἅγιο πεζοδρόμιο». Τό κάλεσμα ἐπομένως τοῦ κ. Σεραφεῖμ «νά κατεβοῦμε στό πεζοδρόμιο», μᾶς χαροποιεῖ, ἀρκεῖ αὐτή ἡ κάθοδός μας νά μὴν εἶναι γιά «τό θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις», ἀλλά ἀφετηρία, ἀπόφαση, γιά νά πάρουμε τή σκαπάνη, πού θά ξεριζώσει τό δένδρο τοῦ κακοῦ, ὅπου τό θρῖσκουμε.

Καί ὑπάρχουν, δυστυχῶς, πολλά τέτοια δένδρα. Τό Πέραμα, μέ τοὺς ὀκτώ τραγικούς νεκρούς στό βωμό τοῦ ἐφοπλιστικοῦ κεφαλαίου ἦταν καί παραμένει ἕνα τέτοιο δένδρο. Ἡ Μύκονος, μέ τόν ἐπίσης τραγικό θάνατο τοῦ νεαροῦ Αὐστραλοῦ ἀπό «γορίλες» νυκτερινοῦ κέντρου, ἦταν καί παραμένει ἕνα τέτοιο δένδρο. Ἡ Ἐκκλησία σύσσωμη πρέπει νά κατέβει στό πεζοδρόμιο καί νά τό καθαγιάσει μέ τοὺς ἀγῶνες της. Τά προβλήματα, ἰδίως τῶν νέων μας, εἶναι τόσα πολλά καί σοβαρά, πού ἡ ἀπουσία τῆς Μάνας Ἐκκλησίας ἰσοδυναμεῖ μέ ἐγκατάλειψη καί προδοσία τῆς ἀποστολῆς της.

M. M. M.

9 ΜΠΟΦΟΡ...

«Από το Πέραμα δεν έχει πέρασμα» τραγουδάει ἐδῶ και χρόνια ο Βαγγέλης Κορακάκης. Συχνά πυκνά με τα εργατικά ατυχήματα, δυστυχῶς, ἐρχεται στο νου μας.

Ὅχι, δεν ἀκούσα τη δήλωση κανενός ἐπισκόπου στα κανάλια γιά τα δικαιώματα των εργατῶν στη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη. Ούτε καταγελητικό λόγο κατά της πλουτοκρατίας ἀκούσα.

Ἡ υποκρισία Ἀθλοσκοῦφης δεν ἔχει ὅρια. Το χρονικό διάστημα κατά το οποίο «έβαζε σε τάξη» τα πρόνομια των εργαζομένων στις ΔΕΚΟ, μειώνοντας τις ἀμοιβές τους, το ἴδιο χρονικό διάστημα αὐξανε γιά πολλοστή φορά τα ἐπιδόματα των υπαλλήλων του υπουργείου Οικονομικῶν.

Ἔτσι, στην Ελλάδα (μόνο) συμβαίνει ο ἐπίκουρος καθηγητῆς του Πανεπιστημίου να ἀμοιβεται με το ἡμισιο των ἀποδοχῶν του κλητῆρα ἡ τῆς καθαρίστριας του υπουργείου Οικονομικῶν!

Ὅλη ἡ ευσαιθησία του ἐλληνικοῦ κράτους γιά «τα προσωπικά δεδομένα» ἐξαντλεῖται στο μάθημα των θρησκευτικῶν. Ούτε στα φακελιώματα, ούτε στις κάμερες...

Πάρτυ ἀναξιοκρατίας ἐγινε στις ἐπιλογές του υπουργείου Παιδείας γιά τις θέσεις των συντονιστῶν ἐκπαίδευσης στο ἐξωτερικό.

Εκεῖ ἡ ευσαιθησία πήγε βόλτα... «Ὅναι γραμματεῖς καί φαρισαῖοι υποκριτές!»

Το συμβάν στη Μύκονο δεν ἦταν παρά το ἀθηθινό πρόσωπο της προβεβλημένης, ἀπ' ὅλα σχεδόν τα κανάλια, ἀθλῆας γκλαμουριάς. Μπράβοι των κέντρων καί μπράβοι των προτύ-

πων ζωής.

Ποιος Χριστοδουλλάκης καί ποιος Ἀθλοσκοῦφης. Ποιες σπουδές στο ἐξωτερικό καί ποια ἐμπειρία; Ο Ζαγόρ μείωσε τα ἐξόδα της ΠΑΕ ΠΑΟΚ ἀπό 9 εκ. ευρώ σε 2,8 εκ. σε ἕναν μόλις χρόνο.

Καλῶς το ἔλεγε ο Πανούσης: «Ἡ σαβανωμένη νεολαϊά κάνει νάζι σε ντισκο-καρμανιόλες».

Καί ἡ γειτονική Τήνος ἀπό κοντά. Ἀπό «ἐρῶ νησί» κατάντησε «τζιπονήσι». Ἐχει τα τυχερά του ο θρησκευτικός τουρισμός. Πλοῦσια τα ελέη της... ἀκίνδυνης πνευματικότητας.

Ἡ Ὁρθοδοξία δεν εἶναι ἰδιοκτησία κανενός. Νά το καταλάβουν καλῶς οἱ ἀδελφοὶ Ρώσοι. Ἡ υπαλλήλική τους σχέση με τη ρωσική ἐξουσία καταδικάστηκε ἱστορικά καί κόστισε πολύ στην Ὁρθοδοξία.

Ἡ συνάντηση του Πατριάρχου μας με τον Πατριάρχη Ἀλέξιο μᾶς χαροποίησε ὄλους.

Ἡ στήλη ἔχει ρεύμα καί το ἀποδεικνύουν τα διακρή οκτώ μποφῶρ στο Αἰγαίό! Ἄντε να φτάσουμε καί τα ἐννέα...

